

KAVIAR

A modern ember kulturájával, haladással, művészettel és a modern élet problémáival foglalkozó hetilap

Délutáni pihenés

Egy csodálatos

hangu rádió-készülék, hozzá az anténa-engedély: ez ma minden kulturember legfőbb vágya. Forduljon bizalommal lapunk szerkesztőségéhez vagy kiadóhivatalához, ahonnan levelére azonnal kap választ díjtalanul.

Lapunk nyomdája
**TIPOGRAFIA
UNION**

Izléses nyomtatványok
pontos határidőre —

Perfekt

a legjobb poloskairtószer!

kapható a

Schunck

drogeriában

Temesvár, Fő-utca 24. sz.

Ön szép lesz ha „Dolly“ krém, pu-
dert és szappant használ, mely mindennemű szeplőt, májfolt-
tot, mitesszert stb. legrovidebb időn belül
eltávolít. — Kapható:

**Roth Jenő gyógyszer-tá-
rban Timișoara, Mehala**
(villamosmegálló.)

Gummbélyegzők, rézbélyegzők, dom-
bornyomású névjegyek és festékpárnák,
monogrammok, cimerek vésése művészi
kivitelen gyorsan és pontosan

»Perfect«

bélyegzőgyár és domborműnyomda.

Gyár: A r a d

Fiók: Timișoara, Belváros, Szt Györgytér

Okosan teszi

minden műgyűjtő és könyvbarát, ha címét
lev. lapon a kiadóhivatalal közli. Új könyv,
fénykép és más ily dolgok megjelenésekor
(amit nem hirdetünk) a kiadóhivatal min-
den gyűjtőt értesít.

A RÓKA

!

A legjobb képes heti élc-
lap. Ára 10 lei, 4 dinár,
2-50 ckor.

— Mindenütti kapható. —

Brada Jaroslav
Timișoara, Gyárváros, Fő utca 10.

Fuvós és vonós
hangszerek gyár-
tása. — Javítások
gyorsan, ponto-
san, olcsón! Hu-
rok, szájharmo-
nikák, okarinák,
gyanta és az ősz-
szes alkatrészek
állandóan raktáron.

Cehoszlovákiai olvasóink figyelmébe:

Ha lapunkat nem kapja meg
helyben, fizessen elő negyed-
évre és a kiadóhivatal a lapot
minden héten pontosan meg-
küldi.

Előfizetési ár negyedévre 60,
félévre 110 korona. Előfize-
téseket legcélszerűbb póstán a

**Leszámítoló és Közgazdasági
Bank, r. t. fiókjánál, Kosice**

lapunk ott levő folyószámlá-
jára küldeni. Mihelyt a pénzt
a bank átvette, a lapot nyom-
ban megindítjuk.

Egy évi előfizetés 220 ko-
rona helyett csak 185 korona

a Grand Hotel mellett

Legszebb
trizurák,
manikűr.

Legjobb
hajfestés,
hajápolás

Legelőcsőbb
ill-tszerek és
piperecikkek,
P. TODOROV,
női és férfi-
fodrász
Timișoara, str.
Alba Iulia

Asszonyok kincse!

Az általános közkedveltségnek
örvendő Dr. Szentpétery Lajosné-
féle „Szakácskönyv” harmadik
bővített kiadása új átdolgozásban,
800 kipróbált recepttel és igen sok
illusztrációval most jelent meg. E
„Szakácskönyv” minden háztartás-
ban nélkülözhetetlen. Fiatal házi-
asszonyok, gazdasszonyok és sza-
kácsnők helyes utmutatója ez a
könyv a konyhaművészet minden
ágában. Tartalmazza a levesek,
sültek, főzelékek, tészták, krémek,
fagylaltok és minden ételneműek
gazdaságos, kitűnő és könnyű el-
készítési módját. Zöldségfélék, be-
főttek eltartási és befőzési módját
is. Kapható minden könyvkeres-
kedésben és Tordán a kiadónál:
Füßy József könyvkereskedésében.

Az összes rovarpete kiirtási
ideje most kezdődik!

Ne mulassza el az alkalmat, mert
másképp a kellemetlen férgek-
től nem szabadul meg!

„ARGENTINIA”

A rovarok és peték halála!!!

Próbautéveg 40 lei (vidékre utánvét mel-
lett küldöm) Levelezőlap hívásra azon-
nal jövök és az riást végzem.

Gönczöl

Timișoara III Hunyadi-ut (B-I Carol) 54.

Vidéki olvasóink figyelmébe!

Utánvétellel semmit nem küldünk. Aki
kiadóhivatalunktól bármit rendel, az a
pénzt megfelelő portó kíséretében küldje
be előre és a kiadóhivatal a megrendelést
még aznap elintézi.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Timișoara (Temesvár) II. kerület
Fabrica, Str. Fröbl (Uri-utca) 14.

Felvétel:
Romániában: Magyar Ált. Hítel-
bank fiókjánál Timișoara

Csehszlovákiában:
Leszámitoló és Közgazdasági
bank r. t. fiókja, Kosice (Kassa)

Jugoszláviában:
Ált. Hítelbank R. T. Subotica,
(Szabadka) és ennek fiókja:
Senta — Zenfa

Előfizetési árak Romániában:
Egész évre — — 950 lei
Fél évre — — 480 lei
Negyed évre — — 240 lei
Jugoszláviában 1/4 évre 100 dinár
Csehszlovák. „ 60 c. kor.
Ausztriában „ 10 silling
Németországban „ 3 márka
Olaszországban „ 40 lira
Magyarországon „ 9 pengő
Külf. előfizetések külföldi f. szám-
láinkra fizetendők be. Magyaror-
szágiak postán, utalványon küld-
hetik be.

Egyes szám egész Romániában
20 lei, Bucarestiben 25 lei
Jugoszláviában 8 dinár, Cseh-
szlovákiában 3 c. kor.; Bécsben
40 gar.; 2 lira; 4 fr. frank; 20 pf.

Főszerkesztő:
DINNYÉS ÁRPÁD

Felelős szerkesztő:
BEN GIT

Művészeti szerkesztő:
Sajó Sándor és Bútyán Vilus

Hirdetési tarifa: Négyzetcentiméterenként 10 lei. Hirdetési díjak előre fizetendők. — Lapunkban megjelent novellák, regények és más közlemények átvétele, reprodukálása és előadása szigorúan tilos és bármely államban törvény szerint lesz büntetve.

Az izlések különbözők. Nem csoda hát, hogy míg a férfiak egy pompás lovat, egy szép farkaskutyát tudnak a rajongásig szeretni, addig a nőket az állatvilágból egy merőben ellentétes fajta: a madarak érdeklik. Talán azért, mert azok selymesek, pihegők, gyöngék, törékenyek, vagyis hozzájuk hasonlítanak.

És nem?

A legtöbb nő, (azoknak kivételével persze, kik jelen sorokat olvassák,) ugyanolyan színes, de valamivel ostobább mint a papagály. Egész lelki ténykedésük az, hogy otthon naphosszat kanárimódra énekelnek, ha pedig estélyi ruhát öltve megjelennek egy-egy szalonban, vagy bálon, meztelenek, mint egy ma született varjufióka és csak csacsognak - csicseregnek, akár egy fecskeraj.

Éveikkel persze az igényük is egyre nő. Büszkéek, cifrák lesznek és illegetik magukat, mint egy páva s ha csóválod a fejed és ezt rosszalni mered: fölfujják magukat és dühösek lesznek, akár a pulyka és még azzal

sem bírod őket kiengesztelni, hogy „szebb a pulyka, mint a páva...”

Minden nő életében eljön persze az idő, hogy szerelmes lesz. Ilyenkor megszelídül, simul és bug, mint egy gerlice, s ha elveszted a fejed, nemsokára galambmódra turbékol oldalodon egy ifju feleség. Később azonban megunja a turbékolást és jövedelmezőbb foglalkozás után néz. Karvalyszemekkel lát meg a kirkatokban minden drága ékszert, minden új ruhát és úgy csap le rájuk, akár a vércse. Észre sem veszed és kész szarkává válik, aki kilopja zsebedből az utolsó garast is...

Most következik el az az időpont, amikor napokon át kedvetlenül gubbaszt, mint egy ázott veréb, nem érdekli semmi, nem érdeklődik semmi iránt, amíg csak föl nem tűnik a láthatáron az a bizonyos „másik férfi”. A nő egyszeriben ügyes kis csalógánnyá lesz, s ha nem is fészkeket, de rak: szarvakat a férje fejére. Régi dolog azonban, nincs titok az ég alatt. Rövidesen minden kiderül és a szeretett nő röptül, akár a daru. A „másik férfi” pedig, mint ilyenkor rende-

sen lenni szokott, hirtelen és nyomtalanul eltűnik arról a bizonyos látóhatárról, amelyiken a multkor feltűnt. Mi mást tehetne ilyen körülmények közt a nő? Nem, hogy olyan lesz, mint a tyuk, hanem az egyszerűség kedvéért direkt tyuk lesz...

Igy bizony. Ilyen összefüggésben és szoros kapcsolatban vannak a nők a madarakkal, nem is számítva a jómadarakat, akikkel szintén nagyon gyakran vannak és szintén szoros összefüggésben.

De akármelyiküket megkérdezem, hogy vajon a sok madár közül, amelyek olyan közel állnak hozzá s úgy hasonlítanak rájuk, miért nem szereti, mondjuk, a golyát — mind megijed és sirva fakad:

— Nem... nem... csak azt ne...

S ezen sokat töprengtem. Miért is ellenszenves a nők előtt éppen az a szegény golya? Éppen ő. Mikor olyan szép fehér-fekete tolla és olyan élénkpiros csőre van...

Hát vajon mégis, miért? Igazán, erre nagyon kíváncsi vagyok, csak az az egy vigasztal, hogy az a szegény golya bizonyára még kíváncsibb...

Pánik

Eredeti kézirat.

Irta: Nárcissus.

A table d'hotelnél látták először egymást. Szemben ültek és a férfinak feltűnt az asszony szemében csillogó, egykedvű, letargiás komolyság. Keveset evett, inkább figyelte az asszonyt. Azt a dus, aranszöke hajkoronát, melyen az ebédő kis, kerek kajütablakain át belopódzó fénycsóva, a hajó ingása által imbolyogva táncolt. A két csodálatos nézésű, kék szemű, a mély árnyékolású fekete pillákat, egy keskeny, piros száj. Mindez csodás sejtelen, mesés biztatás arra a tökéletesalakzatú testre, melyet egy-egy vékony, hamuszürke kasbaruha takart.

Az asszony sem evett sokat és pillantásuk annál gyakrabban találkozott. Az asszony meglátta a férfi pillantásaiban, hogy ez nem egy könnyű kis kaland előcsatározásai. De a pillantások csak pillantások maradtak, ebéd végéig az asszony eltűnt és a férfi hiába kereste, kutatta át a hajó minden kis zugát, a fáradtság eredménytelen volt. Este kiült a fedélzetre, ott ült éjfélig, várta az asszonyt. Szívós türelemmel, mintha bent valami biztatta volna. Várj, mert jön! Füzesi Andor csak várta az asszonyt, keleten a víz fölött feltört egy csik, mikor az beleunt a hiába való várásba és aludni tért.

Délben a table d'hotelnél ismét szemben ültek. Füzesi Andor ekkor már tisztán érezte, hogy szerelmes, végzetesen, halálosan szereti ezt a csodás, szöke asszonyt, akivel még egy szót sem váltott, akiről nem tudja, asszony-e vagy leány, hová megy, miért van itt, kicsoda?

Ebéd közben elhatározta, hogy meg fogja szólítani. Az első és a második fogás között készülődni kezdett, nyelt egyet, de mire szólni akart, hozták a második fogást és ő nem mert. Így ment ez többször és egyszer, mikor már csak ugyan szólni akart, megakaszta száján a szót az a komoly, szomorú pillantás, mely az ő szerelmes nézésébe kapcsolódott.

Az ebédnek vége lett, az asz-

szony visszavonult kajütjébe. Füzesi pedig átkozta magát, mert ilyen gyáva, tehetetlen volt.

Este megint kiült a fedélzetre, de hiába várt. Az első hajnalsugár küldte csak aludni. Délben aztán elhatározta magát. A table d'hotel előtt megkérdezte a kapitányt, hogy ki ez a nő.

— Madam Remier, Paris, — volt a válasz.

A férfi egy kicsit megtántorodott, hogy már asszony. Aztán megkérte a kapitányt, hogy mutassa be neki.

Kis vártatva jött az asszony. Ekkor a kapitány odament hozzá és engedelmet kért, hogy bemutathasson. Egy fejbiccentéssel adta beleegyezését és Füzesi Andor mély hódolattal kézcsoókra hajlott. Mindjárt asztalhoz ültek, ebéd alatt keveset beszélgettek, majd mikor a pincérek kezdték leszedni az asztalt, az asszony felállt, a férfi is.

— Megengedi, hogy kajütjéig kísérem — fordult az asszonyhoz.

— Tessék!

— Madam nagyon keveset mutatkozik társaságban.

— Sőt, egyáltalán nincs társaságom.

— Nem unatkozik egész nap egyedül?

— Nem, annyira nem, hogy a vacsorát is egyedül fogyasztom el.

A kajüthöz értek, az asszony kezét nyújtott.

— Madam most holnapig nem találkozunk, nem láthatnám még ma este? — Hangjában halk, szerelmes muzsika csengett.

A nő nem válaszolt, arcán látszott, hogy tévovázik, mindketten megérezték, hogy ettől a választól nagyon sok minden függ. Ebben a pillanatban még el nem jött, de megsejtett dolgok vonalai futottak végig az asszony agyán, megfontolt minden következményt, félig az ajtó felé fordult, fejét elfordítva, szinte suttogva mondta.

— Vacsora után várjon a felső fedélzeten — és máris eltűnt az ajtóban.

Andor még sokáig állt ott a kajüt előtt.

*

Lent az első osztályon az étteremben már elhallgatott a zene, a vacsorának vége volt, az utasok legnagyobb része nyugodni tért, a felső fedélzeten már rég csendes volt minden, az idő 12 felé közeledett.

Andor a korlát mellett állt s ki-nézett a tengerre. Minden ideg-szála a megpattanásig feszült a várakozásban és még sem hallotta, mikor az asszony jött, csak akkor fordult meg ijedten, mikor az a háta mögött megszólalt:

— A tengert nézi?

— Igen a tengert, ezt a nagy csodát.

Aztán csend lett, egymás mellett a korlátra támaszkodva nézték a vizet, míg egyszer az asszony hirtelen a férfinéz fordult.

— Kicsoda maga?

Ismét egy kis csend támadt, a kérdés váratlanul találta a férfit, de aztán szembefordult az asszonnyal.

— Hogy ki vagyok? Egy nagyon szegény ember, aki milliókkal a zsebében nagyon szegényen utazik az egyik kontinenstől a másikig. Egyedül, ez a szegénységem asszonyom, hogy egyedül. Gazdag vagyok, birtokaim vannak. Ezelőtt három évvel meg akartam nőszülni, egy szegény lányt, kinek szépségén kívül semmije se volt, akartam elvenni. Az esküvőnk előtt egy héttel megcsált, odadobta magát egy színésznek... Azóta utazom, mert meggyűlöltem az asszonyt. Kerülöm őket... De most egy pár napja valami történt. — A férfi elhallgatott, aztán halkán ismét megszólalt.

— És ki maga?

Az asszony szeméi fátyolosan a távolba meredtek. — Ki vagyok? Oh én gazdag vagyok, az uram dúsgezdag bankár. Amit megkívánok, mindenem van — hangját lehalkította, egész halkán belesírta az éjszakába — csak egy kis boldogság... az nincs. Szegény lány voltam ezelőtt két évvel, mikor a 60 éves Remier bankár megkérte a kezemet és én hozzámentem, mert nem bírtam nézni, hogy milyen teher vagyok az anyámék nyakán. Most a kincs közepette élek, szegényen, szegényebben mint maga. Maga még boldog lehet, maga még szabad. De én? Az én élelem már rég el van rontva. Seving Selysette sokkal boldogabb volt szegénységében, mint madam Remier a kincsei között.

A férfi belesuttogta a sötétségbe, lágyan, mintegy becézgetve. — Selysette... Selysette!

Egymás szemébe néztek sokáig szótlanul, aztán a férfi kitört. Karjai közé kapta a törékeny, finom női testet és forrón az arcába

sugta a magába rejtett vallomást. — Szeretem Selysette, igen, szeretem halálosan, örültem. Selysett magának is szeretni kell. Két szegény, elsodort ember, találkoztunk Selysette... az enyém kell légy!

Az erőtlentül, lehunyt szemekkel pihegett az erős férfikarok között és csak akkor rándult meg mintegy villamos ütésként, mikor a férfi szája, forró, kis ajkaihoz forrt. Mikor aztán az elernyedten szédült le a forró ajkáról, ocsudott fel az asszony.

A férfi hálásan köszönve sugta: — Selysett... — midőn az asszony kibontakozott karjaiból, a két kék szemben rémület ült.

— Mit tett, mit csinált? Nem lett volna szabad! — és a következő pillanatban eltűnt.

A férfi még bele volt szédülve ebbe a mámoros csókba, melynek csodálatos ízét még a száján érezte, mikor a tovatűnő test után kinyújtott karokkal kérőn, hívón kiáltott — Selysett... Selysett!

Egy ajtócsapódás volt a válasz. Aztán csend lett.

*

Andor leült egy székre, könnyűnek, tisztának érezte magát. Sokáig ült ottan gondolatok nélkül, megfeledkezve mindenről, mi körülötte van. A lelke valahol a Nirvánán tul szállt.

Mikor egyszerre egy heves lökéstől a földre esett. Ebben a percben a gépház felől éles sipolás hallatszott és a hajó lassan féloldalra dült.

Az első pillanatban Andor nem tudta, mi történt, csak mikor az őrtálló matróz kiáltotta el magát ijedten, rekedten — zátony! — akkor tért magához. A következő pillanatban már ijedt, kétségbeesett emberek szaladgáltak össze vissza. Egy hang tulkiabálta a többit.

— A mentőcsolnakokhoz! Sülyed a hajó!

A következő pillanatban Andornak átvillant valami az agyán. Megindult, nem nézte, kit lök fel, csak vadul törte maga előtt az utat. Abban a percben nyílt ki a kabinajtó, mikor ő odaért. Szembenálltak egymással.

— Selysette!

— Andor!

Aztán elindultak, kéz a kézben. Ekkor már kitört a pánik. Vadul össze-vissza kiabálva, egymást nem kímélve, nem ismerve szülőt, testvért, mindenki a maga életét féltve,

rohant az egyetlen megmenekülés felé, a mentőcsolnakokhoz. Andornak és Selysettnak meg kellett állniuk. És ekkor a nő megszólalt:

— Andor, hová megyünk?

A férfi megértette a nő gondolatát, hirtelen teljesen kivilágosult az agya.

— Igazad van Selysette! Hová megyünk? Maradjunk.

Hová? Vissza az életbe, mely széjjelválasztaná őket. Az egyiket kötné a kötelesség és a tisztesség egy 62 éves agastyán mellé, a másik tovább vándorolhatna végzete után.

— Jer Selysette, maradjunk! — bementek a kajütbe és Andor bezárta az ajtót.

A rémületes lármá, hangzavar tompan szűrődött át a falakon.

A haláléjszaka volt a nászéjszakájuk. A künt tomboló pánik volt a nászindulójuk. Selysette csodás, rózsaszín testét feltárta Andor elé, egymásba olvadtak. És a mámor után csendesen elaludtak.

Kint lassan csöndesült a pánik zaja, a mentő csolnakok sorban hagyták el a hajót. Mikor az utolsó csolnak is eltávozott a kapitánnyal, csend lett.

A víz egyenletesen ömlött be és a hajó lassan dőlt.

Azt hitték, hogy a hajón senki sincs.

Két ember volt, akik nem akartak visszamenni az életbe, akik szerették egymást, akiknek szebb volt így

egymásba fonodva csendesen elaludni.

*

A Jokohamai révkapitányságon Cso-Kang hadnagy álmosan nyújtózkodik. Reggel hét óra, a nap már melegen süt be az ablakon. Az ajtón kopognak. Egy tengerészhadnagy lép be és két európai. Egy nő és egy férfi. Az ujonnan jött tengerésztiszt bemutatkozik.

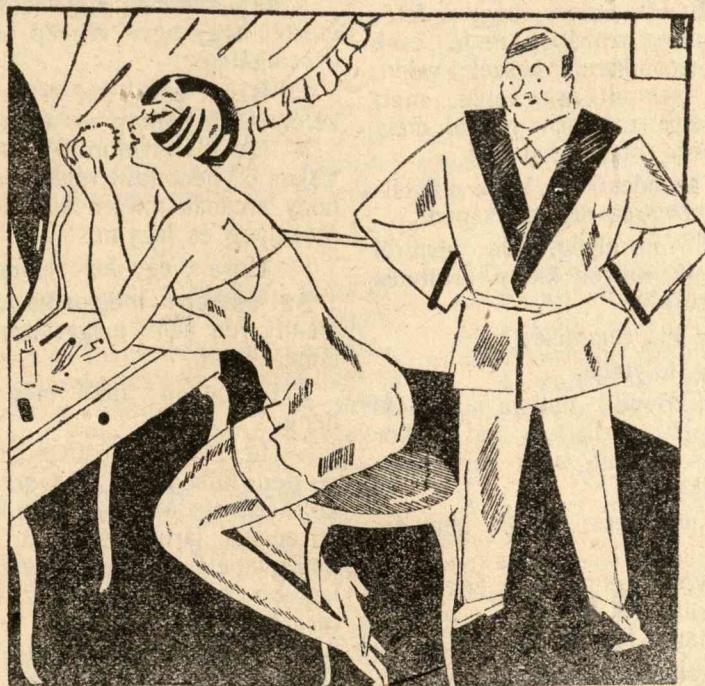
— To-Ko hadnagy, a „Fujimáról“. A Keleti szélesség 23. fok alatt egy üres zátonyra került hajót találtunk, melyen még ez a két ember volt, kik itt akartak partra szállni. Tisztelettel adom őket hadnagy urnak, — köszön és távozik.

A férfi aztán elmeséli, hogy egy hónapig éltek egyedül a roncsban, míg a „Fujima“ el nem hozta őket. Van egy kis vagyona és szándékában áll itt letelepedni, mi ellen Cso-Kang hadnagynak semmi kifogása sem volt. Csupán a nevüket jegyezte fel. A férfi megmondta:

— Tüzesi Andor és neje.

Aztán távoztak. A hadnagy utánuk nézett. Mily szép pár, gondolta magában, a férfi mily erős, barna. És a nő, mily szépek is a fehér asszonyok. Egy szőke, törékeny, fehér csoda. És még egy darabig nézte, amint szerelmesen összesimulva mennek tova a napsütésben.

Aztán Cso-Kang hadnagy álmosan nyújtózott egyet.

— Nem is hittem, hogy te, kedves uram, Kolumbusz utóda leszel és fölfedezed, hogy van egy barátom...

EGY KIS SEMMISÉG

— Eredeti kézirat. — Irtá: Narcissus. —

A férj az íróasztal fölé hajolva dolgozott, mikor a fiatal asszony hozzásimult.

— Bandikám, gyere vacsorázni.

— Rögtön fiam, csak egy pár perc az egész még.

— De Bandikám, az első vacsoránk itthon.

Ebben a pillanatban az inas megjelent az ajtóban.

— A nagyságos urat a telefonhoz hívják.

A férfi meglepetté emeli fel fejét.

— Engem? Kicsoda?

— A nevét nem mondta, egy női hang

Az asszony elsápadt, kérdően nézett a férfire. Fialat házasságok voltak, ma jöttek háza nászutjukról. A férfi kinosan vont a vállát válaszképpen.

— Fogalmam sincs, hogy ki lehet. De te, szivecském, csak menj vacsorázni, én is rögtön jövök.

— Már nem vagyok éhes.

A következő pillanatban a férfi már a telefon előtt állt.

— Halló! Ki beszél?

— És a hang megszólal a telefonban:

— Én vagyok Bandi, te már tudtad hogy ki az, mikor az inas szólt neked, hogy egy női hang beszél. Jól van Bandi, tudom, hogy a feleséged ott van a szobában, ne félj, csak egy pár szót akarok beszélni veled. Nem fog semmit észrevenni, mert arcomon egy izom sem rándul meg, mindig erős önakaratom volt.

— Ki az édes? — kérdi a fiatal asszony, az arca nagyon sápadt.

A férfi mosolyog. De kívülről nem látszik, milyen kinos erőltetés ez a mosoly.

— Egy kis semmiség.

A hang folytatja.

— Igen Bandi, hallom a feleséged hangját melletted, hát akkor szólj te is valamit, akár mit, hogy ne gyanakodjon.

A férfi úgy tesz, mintha nem értené.

— Ugyan kérem, nem értem, az tegnap volt.

— És a hang folytatja.

— Legelőször is kérlek, ne csendes le, mert akkor... inkább hagyj végigbeszélni. Ismerlek, nem vagy kicsinyes, a nagy dolgok embere vagy, de a feltűnést mindég kerülsz, épp ezért a botránytól is félsz.

Amit most teszek, azért teszem, hogy ettől megkíméljelek. Tehát maradj és ne tedd le a kagylót.

— Bandi édes, ki beszél?

— Egy kis semmiség! — legyint a férfi és visszafordul. Homlokáról majdnem csöpög már az izzadtság és görcsösen szorítja a kagylót. Aztán hallgatja a hangot tovább.

— Leveledet megkaptam, ó tudom, most szeretnéd megmásítani záromdatodat. Most szeretnél könnyögni, hogy hagyjam abba, vagy szigorúan kérdenéd, mit jelentsen ez? Vagy talán még találkát is ígérnél? Csupán azért, hogy most hallgassak. De, amíg mindent el nem mondtam, nem hallgatok. Még egyszer meg akarok neked mondani mindent. Találkozást nem akartam, akkor felelhettél volna és én azt akarom, hogy ne felelj! Legyen olyan, mint egy levél. Csak az egyik beszél — és a másiknak meg kell hallgatni. Csakhogy a levelek kompromittálhatnak. Most utójára diszkrét leszek, ugyanis mindig azt mondtad, hogy nem tudok diszkrét lenni, hát most bebizonyítom az ellenkezőjét. De hát szólj közbe valamit, hisz feleséged még mindég ott áll.

A férfi képtelen egy szót is szólani, érezte, hogy agya végkép felmondja a szolgálatot.

— Bandi édes, hát ki beszél? — kérdi ismét halkán az asszony.

A férfi visszafordul, mosolyog. Talán ő nem tud róla, nem érzi, hogy arcának milyen kifejezése van. Mosolyog és legyint.

— Ugyan, egy kis semmiség!

Az asszony megfordul, ki akar menni, de nem megy. Az ajtóhoz támaszkodik.

A telefonban újból megszólal a hang.

— Itt állok egy külvárosi gyógyszerár fülkéjében. Nagyon piszkos kis helyiség. Mint az egész külváros, mi sosem jártunk erre felé. A falak papír tapétával vannak bevonva, de legtöbb helyen le van szakítva és ceruzával nevek vannak ráfirkálva. Egész kicsiny villanygőg ég fent, mely nagyon homályosan világít. Kint már sötét van, a patikában nincs egy vevő sem, a vén patikus bort iszik és némelykor be-be néz ide. De ne félj, Bandi édes, nem látja azt a tárgyat, amit a jobb ke-

zemben tartok. Tőled kaptam, emlékszel, mikor egész egyedül hosszabb utra mentem. Egész apró jószág, hatlövétű. A csöve szép kék. Nyugtalan vagy drágám, hallom a lélekzetedről. Kínos neked, hogy én egy piszkos kis külvárosi telefon fülkéjében állok a kagyló előtt. Nyugtalan vagy, te mindég tartottál tőlem, hogy valamit csináljak. Légy nyugodt, minden simán fog menni, azt a hidegvért tőled tanultam, képzelem milyen kifogástalanul viselkedsz te?! Te, olyan kimondhatatlanul kellemetlen írt a szag, de a leveled itt fekszik a revolver alatt. Nem volt szép a leveled. Röviden, szinte haragosan írtál. Mindig haragudtál rám, mert jobban szerettelek, mint te engem. Te már régóta szakítani akartál velem, csak féltél ettől és a botránytól.

Most aztán egy levelet írtál. Bebizonyítod, fölényesen, hogy mi nem egymásnak valók vagyunk, nekünk el kell válnunk. Kérsz (mindég szépen tudtál kérni) egykori szerelmünkre, fiatal feleségedre tekintettel. Hát jó, de ne légy oly izgatott. Hisz minden simán fog lefolyni. Te korrekt, erős férfi vagy, legfeljebb a kezéd remeg kissé, mely a kagylót fogja. Mindenesetre a feleséged ne álljon nagyon közel... mikor... de egész barátságos ez a kékes vascó, szép sötét, kerek szája van. Kérlek, gondoskodj, hogy a feleséged ne álljon nagyon közel. Még csak egy percnyi türelmet. Nyugodt lehetsz, nem lesz semmi komplikáció, a vén puskaműves hat pompás sárgaréztöltényt tett bele. Ne légy izgatott, szívem, mondj be valami korrekt dolgot a tisztesség megóvása miatt is. És te nem fogsz felkiáltani, ha valami gyöngye csattanást hallasz. Maradj itt. Holnap a Reggelbe egy pár sor lesz, ne sápadj el! De mondj valamit! És szorítsd össze jól a fogaidat, jól, erősen, fogozz meg, úgy a falba, ahogy én csinállok, nehéz egy kicsit, egy perc türelmem.

Egy kis csattanás. A férfi görcsösen kapaszkodik a falba és felhördül. A fiatal asszony remeg, hálósápadt.

— Mi az Bandi? Mi az?

Legyint. A torkában valami nehéz nem engedi fel a hangot.

— Egy... kis... semmiség!...

Az ajtóban megjelenik az inas.

— A vacsora kihűlt!

Albu Costa végzete

— Irta: Szepessy István. —

I.

Dercsényiné megfogadta orvosa szavait és elment vidéki birtokára, maga mögött hágyva a zajos, veszedelmes, bűnös bábelt.

Az első héten szörnyen unta magát. Egész nap ott feküdt a kezevel, körülötte a szőnyeg tele volt könyvekkel. A levegőben pedig diszkrét, finom orosz cigaretta-illat feküdt és annak a parfümnek a szaga, amelyről, ha valahol elhaladt, egy félóra múlva is megmondták az ismerősei, hogy erre járt. Később erőt vett magán s legyőzte lustaságát. Kinyitotta a nyers, zöldre festett zsalugátérket és bebocsájtotta az egészséges, élető levegőt. A nyolcadik napon pedig kiment a szérűskertbe s a kukoricakaszhoz támaszkodva nézte, mint jön haza ritmikus, egyenletes kolompolással a jószág. Már estére hajlott az idő.

A domboldali cserjék közül beszelgetve jött elő két román paraszt: apa és fiu, amint a ház asszonyát meglátták, állva maradtak s az idősebbik oldalba lökte a fiatalat:

— Te, olyan, mint a Maica pracista! — mondta halkan.

— A másik ráhagyta:

— Olyan.

Maica pracista annyi, mint Szűz Mária.

Aztán közelebb jöttek s megcsókolták a kezét. Az asszony elnevette magát. Olyan volt a nevetése, mintha gyöngyvirágkelyhek csillingelése volna. Kíváncsi, mohó szemmel nézte a fiatalabbat.

Szép szál legény volt, erős és barna, dacos, rövid orral, nagy, égő, havannai szemekkel.

— Hát aztán, hogy hívnak?

— Albu Costának, kokonica!

— Albu Costa! — ismételte az asszony. — Szép név. Itt vagy alkalmazva az uradalomban?

— Igen. Erdőkerülő vagyok.

— Hát aztán szép az az erdő? A fiu hátravetelte a fejét.

— Meghiszem azt, kokonica! Nem cserélném fel a király parkjáért sem!

Az asszony újra nevetett.

— De mégis, mi lehet olyan nagyon szép rajta? Hiszen csak

fa és fa van benne és ismét csak fa az unalomig.

A fiu most már csodálkozva tekintett rá. Olyan hihetetlenül hangzott, hogy valaki ne lelkesüljön az erdőért.

— Fa, az igaz, — mondta kedvetlenül. — de milyen fák, kokonica! A nagy, büszke tölgyek, melyek nem hajolnak meg, csak az uristen haragja előtt, a terebélyes, csipkés levelű bük, meg a mindig fázó nyárfák... Aztán a gyászoló égerfák és a fehér ruhájú nyírfák. Oh, kokonica, nem tudom én azt így elmondani... azt látni kell...

— Jó, hát megnézem. — mondta az asszony hirtelen elhatározással. Már szörnyen unta magát s azon gondolkodott, hogy kijátsza az orvost, összepakol és hazamegy. Szinte két kézzel kapott rajta, hogy valamivel megrövidítse a hátra levő napokat.

— Mikor akarja megnézni, kokonica? — kérde a fiu.

— Holnap délután.

Ezzel elváltak. Az asszony még kiült a nagy hársfa alá, a kőasztal mellé a kerítés közelébe, a fiu pedig a falu felé tartott. De, mikor a kert alatt elhaladt, meglátta az asszony fehér ruháját, amint átcsilámlott a bokrok között s egy pillanatra odakönyökölt a rozoga kerítésre.

— Maica pracista! — mormogta maga elé. A szemébe huzta a kucsmáját, a botjával nagyot ütött egy utszéli katangkóróra, azután eltűnt a forduló nagy fái mögött.

II.

Másnap csak déltájban kelt fel az asszony, fáradt volt s ideges s teljesen megfélemedezett az erdőről. Lehuzta testéről a hálóinget s odaállt az állótükör elé. A teste olyan szédítően fehér volt, hogy a tükörben jobban ragyogott, mint a nap. Két keskeny combja közül lágyan elődudorodott kis, kemény berke, a mellei keményen emelkedtek elő a husból, mint két fehér korong vörösponttal. Lassan, sok pihenőt tartva, öltözködött fel. Azután kitárta a napfény előtt az ablakot. Messziről behalatszott hozzá a falu ezerhangú zsivaja.

— A hársfa alá terits ebédhez — mondta a szobalánynak s napernyőt s könyvet véve kezébe, kiment a kertbe.

A lócán, ahol ülni szokott, egy bokrétát talált: egy nagy, remegő páfránylevelet, melyen borostyán kuszolt fel, erdei nefelejtséket, kakukflüveket s egy esetlen mályvaszálat. Gyönyörködve vette kezébe, jól esett neki a figyelem. A mályvát ugyan kitépte a virágok közül, mert bántotta a szépérezékét és elhajította a csalán közé.

— Köszönöm! — szólt szobalányához.

— Nem én tölem való! Albu Costa hozta, ő járt itt ma reggel.

Az asszony gondolkodva nézett maga elé. Eszébe jutott valaki, aki valamikor régen így hordott neki virágokat, nem remélve, nem várva semmit értük.

Felállott a helyéről és a kerítéshez lépett. A páfránylevelet rászorította az arcára. Sirt...

— Kokonica... Kokonica... — szólott az Albu Costa hangja a kerítés másik oldaláról szinte panaszosan.

— Felrezzent reá.

— Te vagy az, Albu?

— Eszébe jutott az erdő s a délutáni séta.

— Értem jöttél?

— Igen. Ha mindent látni akar, kokonica, akkor jókor kell elindulni...

Zavartan hallgatott el.

— Mi az, Albu?

— Talán beteg a kokonica, mert úgy látom, sirt...

Az asszony gögösen megrántotta a vállát. Mi köze az ő könyveihez ennek a parasztnak? De, amint ránézett és látta a szomorúságot a napégett ifjú arcon, meglágyult a szíve.

— Valami eszembe jutott. Egy régi történet... Ezek a virágok hozták emlékembe...

— Az én virágaim?

Keserűség volt a hangjában, mintha vádolná önmagát.

— A Vale Reo-ban többször át kell menni a vizen...

— Ejh, majd lehuzom a harisnyát, meg a cipőt.

A paraszt hirtelen félre fordította a fejét, érezte, hogy láng gyul ki a tekintetében, az arcán.

Eleinte szótlanul haladtak egymás mellett. Az asszony kipirult a gyors menéstől, a szoknyája megakadt a szederindában kiálló kövekben, fagyókerekben. Egy ideig türelmesen bontogatta ki, aztán

megharagudott és elszakította. Albu Costa nem mert szólni, felajánlani segítségét: némán leste minden mozdulatát.

A Reo ott kanyargott előttük, mellettük, szeszélyes fordulatokban. Tiszta vizű, meglehetősen sekély patak volt, fenékén meglátszottak a lapos, fehérre mosott kövek. Az ut egyre összébb szorult s itt-ott át kellett gázolni a patakon is. Ilyenkor Albu előre ment s nagy, erős kövekből gátat csinált, aztán odanyújtotta kezét az asszonynak s az csaknem száraz lábbal jutott át a tulsó partra. Egy helyen azonban olyan sebes volt a víz, hogy akármit csinált Albu, a köveket mindig elvitte az ár. Az asszony megunt a várakozást. Egy fatörzs mögött lehuzta a cipőjét, a harisnyáját bekötötte a zsebkendőjébe s odahajította a fiúnak.

Belegázolt a vízbe, combig. Igyekezett egyik kőről a másikra lépni, de meg-megcsuszott, előbb ki kellett tapogatnia, melyik bírja meg. Lábszárai olyanok voltak, mint egy-egy szál virág, melynek őt szirma a vízben nyilott ki. Mintha reszkető, ideges életet élne... Néha meghajoltak, mint egy-egy kar s ilyenkor kifehérelt a bugyija, vagy kiemelkedtek a vízből, mint karcsu márványoszlopok; máskor megkereszteződtek, mint két ezüstkérgű nyír... Annyira egymáshoz voltak kötve a combok, mint két ikertestvér s mégis annyira függetlenek egymástól, mint két idegen.

A parasztfiu a partról szomszár, észvesztett szemekkel nézte.

A nap lángjai égették a tért. A szűk völgyben megrekedt a forróság és ráfeküdt az ifju paraszt mellére. Az ajka kiszáradt s zihálva vett lélegzetet.

Az asszony megérezte a kinlódását, mert hátrafordult. A tekintete úgy ért hozzá, mint egy szentségtelen kéz. Hirtelen félelem vett rajta erőt. Egyedül, itt, vele, ebben az elhagyatott erdőben!

Átvágott a parton, onnan szólt át hozzá, röviden, parancsolón:

— Albu, dobd át a vizen a cipőmet!

A fiu reszketve engedelmeskedett. Csak, amikor az már újra felöltözködött, mert átmenni ő is a tulsó partra. A asszony azt mondta, fáradt és nem megy tovább. Leült egy mohos szikla aljába s nekitámaszkodott a hátával. A fiu pedig a földre ült, egy

kissé távolabb tőle, szeme pont a felhajló szoknya alá esett. A kalapját mélyen a szemébe huzta, a tekintete zavaros volt és nem bízott a hangjában sem.

Az asszony is hallgatott. Most már ismét az otthonára gondolt, a férjére. Eszébe jutottak azok is, akik évek óta jártak utána hiába s ahogy ide ért gondolataiban, Albu Costára esett tekintete.

— Ime a férfi! — mondta keserűen önmagának. — Egyformák valamennyien, ha biborban születtek, ha rongyokban...

Mélységes undort érzett, émelygés felét s egy percre behunyta szemét: úgy képzelte, jó volna meghalni most...

Könnyek peregetek le az arcán.

Alázatos hang terítette magához:

— Maica pracista... Bocsásson meg!

Vad, forró csókok zudultak rá és ekkor elbágyadt és engedett mindent, a lábai, az egész teste megremegett s ekkor már oly jó volt minden.

III.

Albu Costa akkor este óta nagyon vigyázott magára. Tiszteletteljes távolbon maradt urnőjétől s mindössze annyit engedett meg magának, hogy jókor reggel megrabolta az erdőt legszebb virágaiért s azokat odalopta a fiatal asszony megszokott helyére. És boldog volt, ha egy-egy nefelejtset, barátságfürt, vagy borostyánlevelet pillantott meg urnője keblén...

Végre haza akart menni az asszony. Bucsut akart venni az erdőtől is. Albu Costa, aki utóbbi időben teljesen elhanyagolta az erdőt s mindig ott ténfergett a kúria körül, most is kéznél volt.

Nemsokara elérték a Valea Reot, az asszony kedvenc helyét. Leültek a mohalepte kő alá és beszélgetni kezdtek:

— És most menj, szedj nekem virágot.

A fiu engedelmesen felállott.

— A reggeliket eldobta? — kérdezte bátorlalanul.

— Nem, de frisseket akarok hazavinni az uramnak.

Albu Costa hirtelen megállt s szeme ijedten tapadt az asszonyra.

— Elmegy? — dadogta.

— Holnap reggel! Siess, már esteledni kezd s holnap nem érünk rá virágot szedni.

De Albu Costa nem mozdult helyéről.

— Mi az Albu? Hozod a virágot, vagy nem?

— Nem!

Dacosan felelt s a szemében vésztló láng gyult ki.

Nem! Az asszony csodálkozva ránézett.

Egy pillanatig szemben álltak egymással s lerombolódtak köztük a társadalmi válaszfalak. Az egyik csak egy kétségbeesett, szerelmes férfi volt, a másik haragos, megsértett asszony.

— Nem, nem hozok virágot az urának! A kokonica kedvéért megjárnam a legvadabb sziklatöket és ha ezer halál lesne rám, hogy egy szál gyopárt találjak. De azért, hogy egy másik férfinak adja oda azt, amire én az egész lelkemet teszem... nem!

Napbarnított arcán el-előmlött a vér, meg visszahúzódott belőle és sápadtá tette egy pillanatra. Szenvedélyének felhabzó ereje pedig megrázta az ifju, erős testét, mint a büszke tölgyet a zivatar.

Az asszony megértette.

— Jól van, Albu, — mondta csaknem szeliden. — Hagyd el hát...

Lehajtotta a fejét s megindult visszafelé, a másik szótlanul követte. A kapuban megkérdezte tőle, nagyon csendesen, mikor utazik el. Apróra megtudakolta tőle a vonat indulását. Aztán megcsókolt a kezét, alázatosan.

— Már nem látom többé. Holnap egész nap dolgom van az erdőn... az isten áldja meg...

Egyszer még a szemébe nézett, hosszan, égő tekintettel, szomorun, aztán megfordult s alakja belevesztett az esti szürkület egyre sűrűsödő homályába...

*

Akkor este, amikor Dercsényit vitte a vonat a fővárosba, a sinen elütötte ugyanaz a vonat Albu Costát, aki át akart menni a töltésen. Csak másnap találta meg az őt az árokban összezuzott testét. A feje össze volt roncsolva, a kezében pedig egy monogramos kendőt szorongatott.

Ha szép akar lenni, használjon

Kolka-féle Liliomtej-krémet
Liliom-pudert
Liliomtej-szappant

Kapható kizárólag a Városi Gyógyszertárban Belváros.

Nárcissus eredeti fordításai:

Egy este története

— Desirée Blanche. —

Egy este történt. Mikor a hold ezüstös fényével már bevilágítja a kerlet, hol egy vén akác alatt egy nő és egy fiu áll. Halálos csendben. Szemben egymással. A fű zizeg néha, vagy az akác leveleit siratja meg a nyári szél. Állnak szemben egymással szóltanul. Csak lélekzetükre nehezedik a lényeknek a sulya, mely miatt most ebben a tikkadt nyári éjszakában állnak így szóltanul. Aztán...

A fiu (megfogja a nő kezét): Teri...

A nő: (lélegzete hangosabb és nehezebb lesz).

A fiu: (vállát fogja, arcuk majdnem összeér).

A nő (hangjában a késői szerelem bánatos szenvedélye muzsikál): Tibor, miért jöttél ide? Miért?

A fiu (szerelmes és huszéves): Nem tudom Teri, egymásfelé sodródtunk.

A nő: Jött, hogy elrabolja a nyugalmasomat? Hogy mindent fölgyújtson? Miért jöttél ide?

A fiu (két remegő kezébe fogja a nő arcát): Teri, az életben vannak meg nem történt találkozások, melyek egyszer megtörténnek. Nekünk találkoznunk kellett Teri... (Csend).

A holdat egy ónszerű felhő takarja el. Sötét lesz. Két test egy máshoz ér. Remegő ujjak összegyűrnek egy galambszürke estélyi ruhát. Két száj halálosan szíjja egymást... Csend... a levelek zizegését tulharsogja két ziláló, nehéz lélekzet, míg aztán...

A nő: Miért jöttél Tibor? Miért? Összetörted az éjszakámat! Te elrabolád a nyugalmasomat!

A fiu (ölelésével magához préseli a nőt): Szeretlek Teri, szeretlek. És csak azt tudom, hogy holnap reggel itt kell hagylalak. Mond hát, lehetséges ez, csak így elmenni?

A nő (hangjában a sirály fájdalom felsikítása): Ne menj Tibor! Miért mész? Maradj itt!

A fiu (tompán, mint hatalmas vizk mélyén nyugvó emberek lélekharagjának utolsó gondja): Muszáj.

Csend lesz. Ismét csak a fű zizeg.

A fiu (megszólal): Teri, így nem tudok elmenni. Így nem engedhetsz el.

A nő (fájdalmasan): Hát mondd, mit tegyek?

A fiu (ölelésével majd megfojtja a nőt, belesugja a fülébe, mintha husz évének minden reményét, vágyát sugná): Légy az enyém...

A fák között muzikál a szél, meleg, nyári szél. Mesél eljövendő csodáktól, melyek jönnek sugaras utakon. Valahol messze egy ablakban lámpa pislákol, egy fuvola hangtöredéke ide foszlányolódik. A csendet két szó töri meg.

A nő (halkan, fátyolosan, mindennel számolva, tisztán érthetőn): Végy el...

Két száj összeforr, egy törékeny habtest a selymes, magas fübe omlik. A szél elhallgat meséjével, kibukkan a nagy, fehér fényesség, a hold. Csend van és ebben a csendben a messzi fuvola tisztán hangzik. Lágyan, mesészerűen jönnek Arditti: Csókkingőjének csodás ütemei, melyeket halk sikolyok apró taktusai kísérnek, hogy aztán egy buja fortissimóban, egy elcsendesülő fináléban végződjenek... Csend lesz... majd:

A fiu (szerelmesen, hálásan): Köszönöm, nagyon köszönöm.

A nő: (szájával elhallgattatja): És most?

A fiu (már kielégült, szereti a nőt, de neki el kell utaznia, ez biztos, biztosabb, mint a szerelme): El kell bucsuznunk!

A nő (felsikoltva): Hát mégis?

A fiu (most már nem olyan tompán): Muszáj.

A nő (gyengéd, finom, érzékeny, könnyes, halk, megértő, szenvedő, válaszúthoz érkezett, tanácstalan): Hát akkor miért jöttél? Hogy elvid a lelkemet? Most üresen itt maradjak? Hü, kölelességtudó asszony voltam eddig, de mi lesz ezután? Most már nem tudok többet az uram szemébe nézni, most már undorodom tőle. Tibor, mondd, mit égyek?

A fiu (áll, némán, szemlesütve. Válasz nincs, nem is lehet. Hisz mindez oly egyszerű és mégis értetetlen. A fiu az férfi, a nő az nő. A két véglet, ami közöttük van, az a végtelen. Aztán kinyög valamit): Mit csináljak, Teri? Nem tudom.

Szeretlek, de nekem sajnos, nem kell.

A nő (most már nem tartja, látja, hogy hiába): Hát menj!

A fiu (kézcsókra hajlik): A viszontlátásra.

A nő (már tudja, hogy nem lesz meg, de azért): A viszontlátásra.

A fiu megfordul és eltűnik a sötétben. A nő még sokáig ott marad, fátyolos, könnyes szemekkel néz utána.

Ez történt este.

Reggel pedig.

A fiu tovautazott. Sistergő, nagy, fekete vonat repítette idegen emberek, új epizódok, új emberek, új szerelmek felé. Teri már csak egy emlék. Mert a fiu az férfi.

A nő pedig.

Reggel holtan találták a nagy szőnyegen. A galambszürke crepe-selyemruha bal oldalán egy kis lyuk, egy egész kicsi pörkölt lyuk volt, melyből lassan szivárgott a meleg, piros vér. Az arca nyugodt volt, szemei nyitva voltak. Az esti nézés, mikor a fiu után nézett. Az utolsó búcsú: Adio élet, Adio szerelem!

Mert a nő, nő volt.

Elszolta magát.

Kohn Samuné látja készülődni az urát s kérdi tőle:

— Samu hová megy?

— Okos asszony sohase kérdi az urától, hová megy.

— Ugy? És az okos férfi megkérdezheti a feleségétől...

— Eh, — szól a férj leintve, — okos férfinak nincs is felesége.

Reklámok, hirdetések tervezését rajzolását elvállaljuk:

JÓ KLISÉ BIZTOS Siker!
MŰVÉSZI KIVITELBEN OLCSON KÉSZÍTI
FENYŐ CINKOGRAFIAI MŰINTÉZETE
TIMIȘOARA

A MÉLYSÉG FELÉ

(Eredeti kézirat.)

Regény - Írta: Győry Endre

(Utánnymás tilos)

— Győry Endrének nagyszabású regénye a mai, modern társadalmi életből. — (3)

Arcbőre üde volt és nem rózsaszínű, hanem fehér, természetes, életfehér, persze nem sápadt felfehér. Abból a különleges és kivételes fajtából, melyet még a nyári nap sem tud megbarnítani, akkor hófehér marad és üde. Az orráról, szájáról egy hatósági személyleírás valószínűleg azt állapította volna meg: rendesek. S talán csak ezt a jelzőt lehetett volna mondani általában az arcára, hogy rendes, szabályosan szép, de szemeinek, kifejezése, az a csodálkozó tekintet, mely állandóan, nyughatatlanul égett, s amelyből ezer színes kérdőjel és ezer fürkésző felkiáltó-jel kiabált az ember felé, érdekessé, különössé, szinte ellenállhatatlanná tették.

Megfésülte a nedvességtől most egészen sötét haját, azután befeküdt az ágyba és hanyagul alsótestére dobta a paplant. Csak csipőig szokott betakaródnia, azon túl még a hálóinget is szétnyitotta keblén, szeretete magán érezni gömbölyű, forró idomait, simogattatni a szoba hűvös levegőjével.

Kezeibe vette az odakészített könyvet, de csakhamar visszadobta az éjjeli szekrényre. Nem tudott olvasni. Belekezdett a sorokba, de gondolatai mindig vissza- és visszatertek egy pontra.

Kinyújtózkodott. Két karját kinyújtva, feje alá fektette és belezért a tarka villanyfénybe.

A holnapra gondolt, az elmenetelre, az új életre, az új berendezésre és egy pillanatra az apjára is. De csak egy pillanatra. Mert az nem okozott neki gondot. Ha józan lesz, hamar el fogja intézni, még örülni fog, hogy elmegy innen.

Vagy talán jobb lett volna fiúnak születnie? Akkor ma a legjobb fiúnak mondanák, ma pedig a legrosszabb leány? De ezen fölösleges töprengenie. A természet igazságos és életre nemz. Ha őt leánynak teremtette: így, ahogy

van, neki kell mennie és keresztülverekednie magát az életben, ahogy tud és ahogy akar.

Tehát elmegy és szakít minden-nel.

Egy kis fájdalmat azért érzett. Amilyent az ember minden bucsuzásnál érez, ami az embert mindig előveszi, ha egy régit ujjal kell fölcserélnie, ha az mindjárt jobb is.

Tehát elmegy. Elhagyja a várost, ahol felnőtt, az uccákat, a melyeknek mindegyikéhez emlékek fűzik, a házat, a kertet, ahol sokszor nagyon jól, sokszor nagyon rosszul érezte magát, de ezek az érzések most a távolban elvesztették mindenüket, jó, rossz egy chaosszá keveredve mint kedves, bájos, régi jó emlék integetett vissza a messziségből...

Teste szerelmesen, féltve simult a régi otthon megszokott, meleg, puha párnáihoz, fátyolos szemeiben könnyek csillogtak, amelyek lassan-lassan lecsukatták vele bárszonyos szempilláit. Görcsösen vonagolva szorította magához a párnákat, lehunyt szempillái alól egy parányi könnyecsepp indult lefelé arcának sima, hófehér bőrén, gondolatai megállapodás nélkül csapongtak a múltból a jövőbe, nyugtalanító képek vibráltak előtte tarka összevisszaságban, nagy házak, palotasorok, robogó járművek, fűsiketítő zaj, új arcok, új emberek, az arcuk mind olyan különös volt, talán gonosz, talán csak mintha görbe tükrön át jelentek volna meg előtte, azután minden tűnni kezdett, a konturok meghalványodtak, a vonalak elmosódtak és tudata bevezett a boldog semmibe.

IV. FEJEZET

A kórház nagy termének menyezetiig érő hatalmas ablakszárnyain tompán szűrődött be a napfény. Csak a szükséges, száraz világosság halott át a tejüvegen, a ját-

szadozó, vibráló ezerszínű napsugarak kint maradtak a tavaszban.

A hulla ott feküdt a boncasztalon. Nő volt. Fiatal nő és szőke. A halálban is fiatal és a halálban is szőke.

Ferenczi Ernő különös érzésekkel nézte és ujjai tétován érték fagyos karjához.

— Finom és puha, mintha élne...

A kollegák hangosan vitalkoztak. Fejénél kezdték megnevezni teste egyes részeit és az arc „sinus maxilaris”-ánál eltértek a vélemények. De csakhamar elhallgattak, mert a professzor belépett a terembe. Néma fejbólintással üdvözölték és fölemelték a bonckést, mint az irodisták a tollat, ha belép a főnök.

A kollegák kezében megcsillant a bonckés és különös ambícióval láttak hozzá a munkához. Ernő habozva állt helyén, tekintete a nő vállairól lesiklott a karjára, mellére.

— Milyen gömbölyűek és formások... mint az élet...

A professzor lassu léptekkel, vizsgálódó tekintettel itt-ott utasításokat adva járt körül a termen. Az asztalok mellett szorgalmasan dolgoztak és észrevételeiket halkan cserélték ki a medikusok. Ernő kezében megremegett a kés és a hullához lépett. Már fölemelte kezét, hogy vágjon... de megborzadt.

Félt a hullától, mint egy élőttől, mert sajnálta. Sajnálta fiatalságát, gyöngeségét, sajnálta csillogó székeségét. Ha még koromfekete lenne... de éppen szőke. Ez olyan finom, olyan törekeny, olyan gyönges... sajnálta, hogy szép és hogy nő... Sajnálta és dühös volt magára. Miért állítja meg ez a nő, hogy az szép és fiatal? Hiszen a halál a halál. A halálban nincs kor. A halál egyforma és örök. És mégis. Nem tudott a halálra hidegen gondolni, nem tudta azt tárgyilagosan nézni, mint az örök

Győry Endre nagy sikert aratott regénye, **A kapu előtt** kapható a kiadóhivatalban. Küldjön be 42 lejt bélyegeken, külföldről megfelelő valutát és portómentesen kapja meg a csinos kiállítású, érdekes regényt.

véget, amiután már nincs semmi, ahol megszűnt minden.

Hiába, hiszen ő élő. S az életnek lehetetlen teljesen fölfognia, teljesen megértenie a halált.

Hiszen a halál sem ért meg bennünket, élőket, mert ha valamenynyire csak egy keveset is megértene, nem rabolná el tőlünk az életet, nem rabolná el akkor, amikor még vágyaink, céljaink vannak, amikor még fiatalok vagyunk és örömök várnak ránk.

Kezében görcsösen megfeszült a bonckés, még egyszer a szinte alvó, hófehér, gömbölyű és szőke nőre nézett és gyors mozdulattal állapott a szomszéd asztalhoz. Egy öreg ember összeaszott, beleges kinézésű élettelen teste feküdt ott.

Föléje hajolt, kezében megvilgaltatva a kés és lázasan, szabályos mozdulatokkal, szakszerű, előírt vágásokkal látott a munkához.

A professzor megállt a szomszéd csoportnál. Nézte a dolgozókat, magyarázott. Hangosan és fesztelően, minden respektus nélkül. Nem törődött, nem is látta a halált, mely ott gubbasztott minden egyes asztalon. Már megszokta, észre sem vette.

Hirtelen ránézett Ferenczire.

— Magát nem a hatos asztalhoz osztottam be?

Ernő megzavarodott.

— Ott, már nincs hely...

Az öreg vállat vont és tovább ment.

Ernő kedvetlenül dolgozott tovább. Ma is azt érezte, amit már sokszor. Talán nem neki való ez a pálya. Akinek a lelke csordultig van gondolatokkal, az nem tudja elszakítani a testet a lélektől; az nem tudja csak a testet látni. Test és lélek két különböző világ, két különböző világnézet indul ki belőlük. Az való erre a pályára, aki talán teljesen függetlenül tudja magát, ha akár csak adott pillanatokra is, a lélektől és a lelkiektől, mindentől, ami lelki. De ha már elindult, tovább megy, ez az önmagával való sorozatos összeütközés legfeljebb edzetté teszi a lelkét, mert elhidegíteni, megkeményíteni, azt nem. Azt az idő sem volna képes megtenni, legfeljebb valami nagy csapás, irrató kiábrándulás, de talán az sem.

Régebben pedig egyáltalán nem volt ilyen, valahogy az a sok szív és sok lélek el volt rejtve benne, várt valamire, hogy fölébredjen és hogy teljesen elborítsa, hatalmába kerítse. Az a valami pedig eljött és a szerelem volt.

Furcsa, de az volt, a szerelem.

Pedig valamikor nem is hitt benne, valamikor megtagadta, s ha nem is nevette ki, de nem tudta elképzelni, hogy valaha őt is meg tudná ejteni. Pedig eljött ő érte is, megszerezte őt is magának. Meg kellett éreznie és értenie, hogy van, hogy létezik és hogy hatalmas. Sokszor maga is csodálkozott, hogy birt ennyire kivetkőzni saját magából, hogy tudott mindent, mindent egy leánynak átadni. Ő maga már csak árnyék volt, minden fényével beborította, körülvette őt, Lenkét.

Lenke...

Olyan csodálatos, különös, érdekes volt az a leány. Hiába akart minden erejével, lelke minden melegségével az ő lelke közelébe férközni, minden eddigi erőfeszítése és közeledése mellett is érezte, milyen nagy távolság van még közöttük. Egy ismeretlen valami, valami titok van közöttük állandóan, azt érezte, de kitarott és lépésről lépésre igyekezett előrejutni Lenke lelkében, ebben a különös szépségekkel, sokszor ijesztő szakadékokkal tele, de alapjában véve mégis jóságot eláruló labirintusban...

A gyárakban tizenkettőt sipolt a duda, amikor levette fehér köpenyét és elindult a menza felé. Telen nem szerette ezt az utat, mert vizes, lucskos, hideg volt, az utszéli fák kopaszon, szomorúan meresztették égnek ágaikat. De ilyenkor tavasszal, amikor az utra hajoltak és teleszórták hófehér, illatos szirmokkal, szerette és lassan ment, szinte beszívta a napsugarakat és jól esett kiszellőztetni magából a korházlevegőt.

Lenkére gondolt utközben és hazamenet is, és az ő szeszélyes, tiltakozatos Lenkéje körül jártak gondolatai akkor is, amikor leheveredett szobája kissé kopott sezlónjára.

Ilyenkor, ebéd után, rendszeresen tanulni szokott, de ma nem tudott. Csak feküdt ott a sezlónon és hagyta gondolatait szabadjárá. Hir-

telen kopogtak az ajtón és mielőtt felemelkedhetett volna, valaki belépett a szobájába.

Lenke volt.

Ernő ijedten ugrott föl.

— Mi az, Lenke, maga mit keres itt?...

A leány keményen, fúsan szorította meg kezét és kínálás nélkül, otthonos természetességgel telepedett le a sezlónra. Szemei árnyékosak, fátyolosak voltak és hangja különös melegséggel remegett.

— Valamit meg akarok mondani magának, Ernő...

A fiu tanácstalanul állt még mindig előtte, idegesen nézett jobbra-balra, hirtelen szavakat sem talált.

— De mégis... hát nem gondolt arra, hogy valaki meglátja, hogy itt van nálam, és...

A leány ránézett a fiura és furcsán mosolygott. Szép volt ebben a pillanatban, gyönyörű, és Ernő úgy érezte, a sixtusi kápolna madonnái jöttek el érte, azoknak az arca ilyen gyönyörűen, fájdalmasan mosolygó. Érezte, két gyöngé, bársnyos kéz megfogja az övét és a sezlónra ülni kényszeríti.

— Ez maga, Ernő... Maga ezen aggódik? Maga igazán nem tagadja meg önmagát, még az utolsó percben sem.

A fiu ijedten nézett rá.

— Miről van szó, Lenke...

A leány egyik lábát a másikra tette. Rövid szoknyája alól elővilágítottak formás térdéi, amelyeken csillogva foszforeszkált az ezüstszínű selyem harisnya, fejét hátraszögte és felsőtestét karcsu ivben odatapasztotta a falhoz, hogy két gömbölyű kis melle, mely eddig megbújt szerényen és láthatatlanul a ruha ráncai között, most büszkén és dacosan előreszőkött karcsu testéből.

A fiu tekintete még mindig rajta pihent.

— Lenke...

És szeme rátévedt a leányra, a testére, a fiatalságára, szívében, lelkében megmozdultak, mint tavasszal az ébredő fűtengerben a lét motoszkáló, zúgó kis bogárcái a vágy és szerelem bizsergő, tiltakozatos hullámai. Nagyot nyelt és hallgatott.

Bucsuzni jöttem, Ernő, holnap utazom...

Egész testében valami hideg fu-

Győry Endre nagy sikert aratott regénye, **A kapu előtt** kapható a kiadóhivatalban. Küldjön be 42 lelt bélyegekből, külföldről megfelelő valutát és portómentesen kapja meg a csinos kiállítású, érdekes regényt.

tolt végig, szétrombolva, megfagyaszta az előbb támadt meleget. Összeborzongott.

— Hová?

— Pestre...

— Mit?... Miért, minek?

Lenke hallgatott. Megmondja az igazat, vagy csak azt, amit az apjának. Habozott.

— Nem felel?...

— De igen... Tudja, van egy kis tehetségem a zenéhez... tovább akarok tanulni...

A fiu kezei remegve simogatták kezeit. Látszott, nagyon meg van rendülve, de uralkodni akar magán. Még mosolygott is.

— Ugye... ugye ez még nem biztos... ugye, csak ijeszteni akar.

Lenke ránézett és hirtelen dühöt érzett iránta. Nem, nem szabad elhallgatnia előtte semmit, mert még kérni találna és ő... talán engedne: most... Később azután megbánná. Nem. Csak előre. Meg kell tudnia a meztelen valóságot, akkor a legnehezebb akadály el van háritva, akkor nem fogja tartóztatni.

— Ugye, Lenke, csak ijeszteni akar?...

Erőszakosan kivonta kezeit és hidegen felelt vissza:

— Egy férfi nem szokott megijedni!

Ernő meghökkenve kapta föl a fejét és valami belényilalt a benesejében. Mintha megütötték, megsebeztek volna. Lenke tekintetéből gyűlölet szállt feléje és hangjában ellenséges guny játszott. Hallgatott. Igyekezett visszagyűrni magában a feltomboló érzéseket. Erőt és hidegséget, nyugodtságot merített a válaszhoz. Nagyon komoly volt.

— Lenke... Én sok mindent mondtam és meséltem magának. És komolyan mondtam és gondoltam és gondolom azt még ma is. Lehet, hogy maga nem vette komolyan. Nézze, még két év és...

A leány indulatosan szakította félbe:

— Tudom, hogy komolyan mondtam, de én nem vettem komolyan, mert nem vehettem komolyan...

— Hogy értem ezt?...

— Ugy, hogy kénytelen vagyok egyenesen és őszintén megmondani magának, hogy az, amit maga gondol és tervez, ábránd, azt nem valósíthatja meg sohasem... nem, nem magán mulik, rajtam...

— De hát miért?... Lenke... hát nem szeret?...

— Oh, nagyon szeretem, és maga az egyedüli, akit szeretek, értse meg: szeretek. Nem vagyok szerelmes magába, mert az elmúlik, de szeretem, ami örökké tart. Szeretem, mint valakit, aki ragaszkodik hozzám, szeretem, mint jóbarátomat... és vissza fogok magára emlékezni mindig, de mindig...

Ismét ellágyult, csodálkozó tekintete rajta pihent a fiun, ezen a szerelmes, nagy gyereken, kis kezei megkeresték az erős férfi kezeit és félve simultak beléjük.

— És éppen azért jöttem el magához, tulajdonképpen nem bucsuzni, mert akik nagyon szeretik egymást, azok sohasem bucsuznak, de mindent őszintén megmondani magának.

— Mit?... — kérdezte a fiu nyugtalanul és izgatott tekintete kért, könnyögött: hát mondjad már, beszélj, beszélj...

— Hogy miért megyek el? Azért megyek el, hogy önálló legyek.

— Hogy gondolja ezt?...

— Nem akarok függni senkitől sem. Az apámtól sem, aki nem ért meg, az emberektől sem, akik nem akarnak megérteni, nem akarok függni az emlékektől, amelyek itt lépten-nyomon megrohannak, delejes erővel huznak a multba, amely már föltámaszthatatlanul elmúlt...

Ellágyulása hirtelen megszűnt, szinte kemény dac lepte el, szilajon folytatta.

— Csak magamért és magamnak akarok lenni, szabad, egészen szabad...

Tekintetük kitévedt a nyitott ablakon. A tavasz kóbor vágyakat kergetett az illatos levegőben, az ablak előtt szilaj vijjogással fecskék röptek neki a kék levegő-óceánnak.

Utána néztek.

A leány csillogó szemekkel, a fiu megbántva, keserűen, leverten és úgy szeretne volna becsukni az ablakot, lehuzni a függönyt, bezárni az ajtót, az egész nagy világot, a tavaszt, a levegőtengert, a csicsergő fecskéket idezsugorítani ebbe a kis szobába, ahol csendesen, arcán ezer új kérdéssel, új vággyal, új titokkal, elégedetlen, kifelé révedező tekintettel, megnőve, megnagyosodva, idegenül ült

mellette a hajdan csodálkozószerű szelid kis Lenke.

V. FEJEZET

Ernő csak ült és hallgatott. Olyan váratlanul érie ez a különös valóság, hogy gondolkodni sem tudott. Fáradtan kutató gondolataiban legalább egy pont után, ahol ismét elindulhat, de mintha megbénult volna, tehetetlenül és eredménytelenül lebegte körül ezer összefüggéstelen, értelmetlen gondolatfoszlány. Homlokán hideg verejték gyöngyözött, fölugrott, határozatlan léptekkel mérte végig a szobát és szinte sirásra görbült a szája, amikor könnyögve, égő szemekkel emelte tekintetét Lenkére.

— Lenke... mondja... hogy érti azt a szabadságot... hogy senki se hátráltassa szabadságában az érvényesülést, a tehetséget, a művészi pályát illetőleg?... Ugye így érti, csak így érti...

Leült melléje.

— Hát kérem, beszéljen, intsen csak, így van, így van?...

Lenke hallgatta a lázas szavakat, magán érezte a szerelmes, aggódó tekintetet és lesütötte szemét. Nagyon halkán beszélt.

— Nincs így Ernő, egyáltalán nincsen így. Minek nyugtatnám meg magát és minek szépitsem magamat? Őszinte akarok lenni, hisz azért jöttem, hogy őszinte legyek. Egy kicsit azért mégis nehéz volt idáig eljutnom, de mégis most már itt vagyok. Figyeljen ide: én ezt a függetlenséget nem gondolom az érvényesülést illetőleg, az csak mellékcél nálam, a főcél és amiért megyek: szabad akarok lenni és élni... érti? Élni...

A fiu ijedten bámult rá, azután fölszökött helyéről és remegve hátrált pár lépést. Arca eltorzult a kétségbeeséstől.

— Lenke...

Szinte sirva, fájdalmasan bugtak föl torkából a szavak.

— Lenke... hát rossz leány akar lenni... rossz...

A leány idegesen kapta föl fejét, most, amikor látta, hogy ez a fiu mennyire távol áll felfogásától és gondolataitól, kegyetlen közöny lepte meg.

(Folyt. köv.)

Győry Endre nagy sikert aratott regénye, **A kapu előtt** kapható a kiadóhivatalban. Küldjön be 42 lelt bélyegeken, külföldről megfelelő valutát és portómentesen kapja meg a csinos kiállítású, érdekes regényt.

925. IV. 30.

— Eredeti kézirat. — Irta: PÉK DEZSŐ. —

Szép, de csendes, halk lány volt. Valami megmagyarázhatatlan különös volt egész lényében, egész egyéniségében, már a neve is olyan különös volt: Beata...

— Valamikor mindig úgy gondolkoztam, — beszélt a lány, — a sors gunyolódik velem, hogy Beata vagyok, amikor olyan szürké-kék voltak napjaim, amikor semmim sem volt és mindenre csak vágytam... de most, most igen, most igazi Beata vagyok.

Hozzám simult és kis testét olyan szenvedéllyel, melyet tőle sohasem hittem volna, hozzámfeszítette. Átöleltem karjaimmal és ajkaink forró, lázas csókban forrtak össze. Amilyen különös volt lény, olyan egyszerűek, természetesek, csodálatosan őszinték voltak gondolatai. Talán éppen ez az egyszerű őszinteség volt benne csodálatos.

— Szeretlek, Tibor... szeretlek testestől lelkestől és tied vagyok testestől lelkestől...

Még leány volt és én még vártam. Szemeiben és szemeimben téli esteiken már sokszor föllobbant a végső kielégülésre csábító vágy, de még csak játszottunk, még csak egymáshoz melegítettük, egymáshoz szoktattuk fiatal testünket. Csak simogattuk és csókolgattuk egymást, valahogy úgy éreztük, még nem jött el a nagy pillanat, amelyben megismerjük a legnagyobb gyönyörűséget, amelyet szerelmes testünk egymásnak nyújthat.

De eljött az is.

Odakünn tavasz volt, kora tavasz, de akkor mintha hamarabb jött volna el. Kora tavaszt mutatott a naptár, de a tavasz, az igazi tavasz feslett odakünn és küldte felénk mámoros csókjait, forró, csábító üzeneteit.

Este volt és a vad játék fölborzolta a vágyainkat, megborzongatta vérünket.

Remegő kézzel szinte durván téptem le róla kis pongyoláját és lázas mámor ejtett meg, amikor ingnadrágja alatt megpillantottam vakító, hófehér bőrét, drága, puha husát, két kis apró, durcás mellét, amelyeken keményre duzzadva égtek vérvörös bimbói.

Eszeveszett vággyal csókolgattam végig kékeres bőrét, azt a kis

mellett, mely lassankint mind nagyobbra és nagyobbra duzzadt. Féloldalán feküdt, feje lecsuklott az ágy puha párnájára. Ráhajoltam és átöleltem csipőjét, tenyerembe simult lázasan lüktető keble és éreztem egész testében a gyönyör vajadását, melyel szűz leánysága várta a beteljesülés csodálatos tiltkát.

Már alig bírta a vágyakkal való szörnyű birkozást. Féloldaláról lassan a hátára fordul és feje egészen hátracsuklott a párnák közé. Szemeit behunyta, arcát lázas forróság öntölte el, remegő ajkai közül szűz lihegések törtek elő, térdeit görcsösen felhuzta és combjai szemérmesen és szégyenkezve, de lázasan és hisztérikusan szét-szét remegtek.

Föléje hajoltam és lassan rácsuklott testem. Drága formái, párás testének minden kis része az enyémhez tapadt, ajkait újra, meg újra megcsókoltam és nyelveink az utolsóelőtti pillanat lázas deliriumában játszottak egymással. Rózsákat csókoltam tejfehér husába és erőszakos, vad, mozdulattal tettem a magamévá.

Megvonaglott és alsó teste borzongva ficáinkolt. Éleset sikoltott. Jajgatott a fájdalomtól, és ugyanakkor legnagyobb gyönyör extázisába vergődött a karjaim között. Még fájt, de a szertefoszló könnyek mögött mint a szertefoszló viharfelhő mögül a tűző nap dicsfénye, már hálás mosoly ébredt, az első kéj nagy, szent gyönyörűsége.

A napokban egy régi kis jegyzőkönyv akadt a kezembe, tárcámban mindig, ma is van ilyen. Különböző feljegyzéseket találtam benne. Határnapokat, elintézendő dolgokra, kihuzva, úgy látszik, később el is intéztem őket. Fontosabb érkező levelek kelte: szintén áthuzva; bizonyára megválasztottam őket, esetleg tárgyaltanokká lettek.

S amint így lapoztam a teleirt és áthuzott lapok között, hirtelen egy üres lapot pillantottam meg. De nem volt üres, csak azt hittem, hogy üres.

A felső sarkában egy dátum volt odajegyezve. Egy dátum és egy név.

„Beata, 925. IV. 30.”

Ma is tisztán emlékszem még rája!

Szép, de csendes, halk leány volt. Valami megmagyarázhatatlan különös volt egész lényében, egész egyéniségében. Már a neve is olyan különös, olyan furcsa volt: Beata...

Tetszik Önnek

lapunk tartalma?

Ha még jobbat akar, írjon a kiadóhivatalnak és kérjen bibliofil könyvekről ismertetést.

Válaszbélyeg. Külföldről megfelelő portó csatolandó.

Rádió-készülékek

erős és tiszta hanggal, **rendkívül olcsón** szerezhetők be lapunk szerkesztősége révén. Érdeklődők úgy a készülékekre, mint az engedélyre vonatkozólag díjtalanul kapnak felvilágosítást.

3 nap alatt eltünt: szeplőt, májfoltot pattanást VIOLA krém-szappan. Készíti Weiss Sándor gyógyszerháza Dóm-tér 6

Ez a hely

a MIA Krém számára van

fenntartva, amely a dr. Kovács gyógyszerházában, Timișoara-Fabric, kapható, de a hirdetést nem közöljük mert mindenki tudja, hogy a MIA KRÉM-nek nem kell már reklám.

Hirdessen lapunkban!

URI KAMASZOK

— Irta: OREST. — Eredeti kézirat. —

I.

Rodion Boris bement a bérház kapuja alá, amely fohagymák, kozmák ebédet bűzt lehelte. Végigment a szemetes kapualjon.

A bérház délutáni csendjében két kislány ült a homályos, szemétszagu lépcsőházban. Piszkos, mezítelen lábaikat lógatták. A kisebbik, egy sovány, sápadt, madárcsontú, félénk kis teremts az idősebbet hallgatta, aki kemény volt és dummellő. Feszestestű, izgékony, finomejtű leány. Rodion Boris mélyen kivágott ruhácskája mögött meglátta a hátát, végig a sima gerincén és egy mozdulatánál meglátta a mezítelen melleit, amik alig voltak és a bimbók a szemébe szurtak.

A férfiben remegett valami. Ez a kislány nem szégyellte mezítelen testét, minden mozdulata, mintha kiszámított, érzéki megmutatás akarna lenni, szinte teljes kitárulás.

A kisebbik leány egy furcsa kis félbemaradt gyermek volt. Az új típus. Nagy, szürke gyermekszem. Mint a gyermekek, vagy az örültek szemei. Rodionban felébredt a kék, melyet ez a kislány váltott ki benne. A modern élet félelmes erotikája lángolt benne, amely egy kisleány éretlen testét mezítelenre vetkőzteti a férfi szoros ölelésében. A természet megálljt kiáltott eme gyermek testének az érettség kapujában. Fiu maradt, kamasz, kölyöklány, korcs játékszer. Fejletlen testének mozgása folytonos vetkőzés volt a feszes ruhában, melyből alig ütköztek ki kicsi mellei.

A lépcsőn megkondultak léptei a piszkos bérház tunya délutáni csendjében. Az emberekkel zsufolt emeletek lomhán nehezedtek egymás felett.

A két lány tovább beszélgetett. A házmeesterlakások zsargonja, amelynek piszkos leve csak úgy csurgott a nagyobbik leány szájáról, valami rossz kábulatba ejtette a kisebbiket, annyira, hogy a szemei csillogtak, ajka száraz lett és gyorsan, röviden lélegzett.

A nagyobbiknak ez gyönyörűséget okozott és csakhamar feltűzte elromlott fantáziáját, amely bűnbán és iszonyban fogant a városnak e ropogant bérkaszárnijában, ahová az emberek odaöntötték a mocskot. És

elmesélte mindazt, amit a szeretkezésről tudott.

A kisebb leány felegyenesedett. Éretlen arcocskája megnyult. Barna haja ráragadt a homlokára. A szája vacogva didergett. Szó nélkül elrohant az anyjához. Mindent elmondott neki Száraz torkából nehezen szakadtak fel a szavak és gyötrelmetől, reménytől, vágytól remegve, igazolást könyörgött. Az anyja elpirolt, dadogott, rosszullét környékezte a gyermek előtt, aki a mezítelen és nagyon is emberi igazságokat akarta tisztázni, tudatlanságának szemérmellen őszinteségével. Az anyja elfordult. Égő szégyenében kitérő választ adott. A gyermek szigorú szemei elől dolgaihoz menekült. De a kislány nem hagyta nyugton. Az anyja elámult, amikor a gyöttrődő szomjúságot látta s hogy mennyire tehetetlen gyermekével szemben, aki egy idegen, új és ideges kornak a gyermeke. A nagyobbik lányához menekült tanácsért. A gimnazista kisasszony megrázta barna fejét és elgondolkozott.

— El kell neki mondani mindent, — mondta habozva.

Az anyja felháborodott.

— Hogy gondold? Vállalod a felelőséget?

Magda felhuzta vállát.

— Micsoda felelőség? A dolgok egyszerűek és az a kis taknyos meg fogja érteni.

— Bolond vagy, még csak ez hiányzik!

— Hát akkor mit akarsz? Add zárdába, ott majd letörök az ösztöneit. Ott mindenképpen hisztérikussá válik.

— Magda, megbolondultál? Ez a nyegle, goromba, neveletlen hang! Ezt tanuljátok ti most az iskolában?

— Mit akarsz, ma a lányok férjhez akarnak menni. A férfiak ma mást akarnak. S mindez szép jelzavak jegyében történik. Klasszikus testnevelés, a nemek szabad érintkezése. Ezeket a lányokat nem igen fogja meglepetés érni. Táncolnak, tanulnak, sportolnak, csókolóznak. Ki szégyelli ma urilányok mezítelen combját? A férfi, aki megszokta? A másik lány, aki orvosnak készül, aki eleven embereket boncol, aki megszokta a mezítelen férfit és nőt, pusztán anyagnak tekinti és gyenge

pillanatában nemisége gyázatos rabságát kívánja? Vagy az anyja, aki nem akarja, hogy a lánya a nagy versenyen lemaradjon?

II.

Márta, a kisebbik leány testében jelentkeztek a pubertás első mizteriumai. Megdőbbenve állott a magára hagyott lánygyermek.

Mária remegve tapogatta sima mellkasát és felsikoltott:

— Fiu vagyok?

Tépte, csikarta mellhúsát, amely előre fog szökkenni, hogy kihívja a másik nemet. A változás különös állapotában hanyódott. Éretlen tacsáva, mohó és félénk kamaszá fejlődött. gimnáziumba járt e szűzes és zavaros, buta szent és éhesebb volt és a képzelt bűnökben vakmerőbb, mint az uccai lány.

Egy skarlát után levágták a haját. Magda társaságba vitte. Vadsága, egész éretlen lény, vékony teste, fejletlen melle és raffinált pózai magába szédítettek egy kamasz diákot.

Magda, a nővére idomította, instruálta Mártát. A nemi fogalmakat átültette a fogékony gyerekkoponyába. S a kis Márta résztvett a modern táncok szemérmellenlül vonagló érintkezésén, végighallgatta a férfiak kétes célzásait, látta testük remegését.

Az éjszakázástól sápadtan, divatosan kiöltözve, sportolt, sőt még autót is vezetett. Fáradt volt. Olyan fáradt. És mindenre kész. Csakhogy le ne maradjon. A szexualitás nem hagyta nyugton fiatal véréit és többfelé keresett kiutat. És mindezt áthevítette a szépsége. Ez az éretlen, feszes, fiús test úgy mozgott, mint a művészi ölekezés egy raffinált eszköze.

És a kisleány táncolt. Vékony, fekete vonallá tapadt a párjával. Selyemharisnyás, fejletlen lábai villogtak, amelyeket keményen barázdált a harisnya varrása. Vére felszűrődött sápadt bőre alatt. A szemei fénytelenek, csodálkoztak, tágan, lázas könyvekben uszva, könyörgő kifejezéssel. Sötét pupillái álmosan álltak nehéz, kékes szemhéjuk alatt.

— Walter! — szólt rá a szenvedő arcú fiatal diákra. Tűzet kért tőle. Mig a gyuf lángja fellobbant köztük és mig ezalatt az arcuk csaknem összeért, a diák mohón tekintett Márta arcába. A lány kicsi, fedetlen melle hullámozott. Fejletlen teste vonaglott az ingben. Combjai a térd-

hajlásba reszketett. Kihívó, felcsigázó tekintetet vetett a kamaszra, szoros ölelkezést, vágyó remegést.

A diák hazakisérte. A házak sötét konturja felett fehér hold derengett. Nyers, meleg lehelettel pihegett a folyómenti kisváros. Sár-ga villanylángok libegtek a deren-

gő uccán. Az ucca végén egy konflis kocogott. Hűvös szél csapott az arcukba. A lány nyújtózkodott. Hallgatva mentek egymás mellett, a diák fiatal szája ráta-padt Mártáéra.

És Márta elment a diák laká-sára.

RÓMA, AZ UCCALÁNY

— Irta: WALTER BAUER. — Eredeti kézirat. —

— Agyonverlek, ha holnap nem lesz dohány a háznál...

Mikor Róma kilépett az uccára, még mindig sirt tehetetlen dühében és keze ökölbe szorult. Nem először esett meg vele, hogy barátja összeszidta, ha nem tudott neki elég pénzt adni. De most megverte. És tudta, hogy újabb fenye-getését szintén beváltja, ha holnapra nem lesz dohány a háznál.

Róma, a kis uccalány tizenhat-éves volt, mikor barátjával, Lajos-sal megismerkedett. Akkor szerel-mes volt a robusztus ingyenélőbe és életét is szívesen feláldozta volna érte. Később megszokta, azután megutálta, de nem tudta lerázni. Beletörődött sorsába és akár csak nyomoruságos mestersé-gét, unottan, elkeseredetten el-szenvedte.

Egy kirakat ablakában tükörké-pét szemlélte és elégedetten álla-pította meg, hogy a sok szenvedés és nélkülözés nem rongálta meg, alakja megtartotta leányos karcsuságát, egyszerű, de izléses ruhájában az ártatlan polgári bak-fis benyomását kelti. Bárkít meg-tudna tévesztetni. Ez a felismerés kissé megnyugtatta, mikor újból megindult, arca már mosolygott és ruganyos léptekkel mérte a járdát.

Dohány után ment...

Felszállt egy villamosra. A bel-városba igyekezett, a Grand Caffé-ba, ahol a legélénkebb a forga-lom és ahol bizonyára fog akadni velakire, aki fiatalságát, formás idomait megfizeti.

Csakhamar megfigyelhette Róma, hogy egy fiatalember, aki előtte állt, állhatatosan nézi őt. Fellekin-tett és szemügyre vette hódolóját. Egy tizenhét év körüli, jólöltö-zött fiatalember volt és Róma gya-korlati érzéke rögtön megállapítot-

ta, hogy tehetős zsákmányra akadt, továbbá megállapította, hogy ismerellenje a nőstényt keresi benne, de nem sejtí, hogy uccalánnyal akadt össze. Ez tapasztalatlansá-got tételez fel, amit a szájaszeg-letebe huzódó cinikus vonással akar takarni. Róma rögtön tisztá-ban volt azzal, hogy ujjonccal áll szemben, aki most keresi első kalandját, vagy legalább is nem régen esett túl a tűzpróbán. Ez a felismerés izgatta az uccalányt. Fiatal csinos gyerekkel állt szem-közt és ez még a hivatásos öröm-lányt is megigézte. Elhatározta, hogy kikezd a fiuval. Nem kerül nagy megerőltetésébe.

Alighogy leszállt a kocsiról, ész-revette, hogy az ifju követi. Egy-szerre megszapordtak a léptei és melléje került. Hangja elfogódott és remegő volt, amikor megszólí-totta:

— Megengedi kedves kisasszony, hogy ismeretlenül is megszólít-sam...

A lány éppen egy vaskosat akart mondani, de jó érzése felülkerek-edett, kíváncsi is volt a kaland folytatására és ezért némi zavart színlelt.

— És ha történelesen nem en-gedi meg, — folytatta izgatottan az ifju, — úgy sem fog megsza-badulni és különösképpen akkor nem, hogyha ellenállásra talál-lok...

Igyekezett a hangjába némi blazirlságot vinni, majd hozzá-tette:

Egyébként megengedi, hogy be-mutakozzam: Kálai Tibor va-gyok!

És meghajlotta magát.

A lányt mulattatta az ifju. Te fiatal gyerek, kis csacsi, enge-met akarsz te palira venni? És így felelt:

— Nem tudom, minő ellen-

vetésem lehetne a maga kísérete-ellen.

Az ifjut meglepték e váratlan szavak. Ezt a lány rögtön észre-vette és diplomatikusan hozzá-fűzte:

— Feltéve természetesen, ha tiszteségtelen szándékai nincse-nek.

Hangtalanul mentek egymás mellett, látszott, hogy az ifju nem tudta elkészülni fölényeskedését be-fejezni.

A lány bosszankodott magán, hogy nem segíti elő terveit, de ez a váratlan és szokatlan kaland annyira érdekelte, hogy a termé-szetes fejleményeknek nem akart elébe vágni. Valami ismeretlen ér-zés megkötötte a nyelvét, érezte, hogy valami érdekii' ebből az ár-tatlan gyerekből, aki foglalkozását nem is sejtí és bizonyára meghök-kenne, ha megismertetné vele az igazságot. A Grand Caffé előtt megálltak:

— Ide igyekeztem! — szólt a lány.

Kálai Tibor összeráncolta hom-lokát.

— Nem szeretem ezt a tömeg-szórakozást. És figyelje meg ezt a közönséget.

Két feltűnően öltözött kokott ment ki.

— Uccai lányok! — toldotta meg megjegyzését lenézően az ifju.

Rómát bántották Tibor megvető szavai.

— Miért nézi le ennyire ezeket a szegény teremteseket? — kér-dezte halkan.

— Istenem, csak az a vélemé-nyem az ijenfajta nőkről, — fe-lelte, — hogy legalább szépeknek kellene lenniök. Nos tényleg be akar maga menni ebbe a kávé-házba?

Hangjának remegése szinte kérte az ellentmondást.

— Mit tehetnék most már mást?

— Volna egy ajánlatom, — és többször belekezdett a mondatba, — ha... ha... szabad tudnom, hány óráig van ideje?

Már nyelvén feküdt a lánynak:

— Holnap reggelig.

De mégis mást mondott:

— Miért kérdi ezt?

— Azt gondoltam... azt gondol-tam, hogy nem fog megharagudni, ha meghívom magamhoz egy te-ára.

Kinyögte végül az elhatározó mondatot és heves lélegzete el-

árulta, hogy nagy tetre határozta el magát.

Róma tovább ravaszkodott:

— Alig hiszem, hogy kérésének eleget tudok tenni, Kálai ur... szüleim legkésőbb tizenkét órára haza várnak.

De máris bántotta, hogy nem intézi el rideg üzleti alapon kalandját: legalább nyugodtan hajt hatná álomra a fejét és nem kellene félnie Lajos beigért ütlegeitől. Mégis... mégis tartózkodott az egyenes szó kimondásától és Kálai unszolására végül beleegyezését adta:

— Nos jól van, elfogadom ajánlatát De... — folytatta, — remélem tiszteségesen fog viselkedni.

Befelé mosolygott és megmagyarázhatatlan feszültséggel várta a következő órák történéseit.

Kálai Tibor kétszobás legénylakása csupán negyedóránnyira volt a Grand Caffee-től, gyalog mentek odáig.

Mialatt Kálai Tibor a hálószobából egy üveg likórt hozott elő, Róma letette kalapját és kabátját. A szoba izléses és luxuriózus kiállításáról megállapíthatta, hogy a „pasasa” valószínűleg gazdag szülők gyermeke és azonfelül jó izléssel is rendelkezik. Róma eltökölte, hogy kellemes kalandja mellett semmi esetre sem felejtí el pénzszerzési célját.

Kálai az asztalra tette a likórt és szokatlan izgalmát eláruló hangon kérte, hogy üljön a divánra és igyák meg a likórt. A fiu lopva tekintett a leánnyra és vágygyl vizsgálta formás idomait. Azután cigárettára gyujtott.

Róma kétségbeesetten állapította meg, hogy meleg rokonszenvre ragadtatta magát. Ez a kedves, buta kis fiu. Önkéntelenül is visszagondolt arra a kedves időre, amikor ő szeretett először férfit. Éppen ilyen elfogódott, éppen ilyen ártatlan és éppen ilyen szép volt. Gondolatait a fiu szavai törték meg:

— Tulajdonképen nem is ismerem még a nevét.

— Róma a nevem, — mondta a lány és meleg pillantásokkal mérte végig partnerét.

— Róma... milyen szép... — mondotta Kálai elgondolkozva. — De tudja-e azt Róma, hogy ég és föld különbség lehet egy és ugyanazon cselekedet között, különböző személyeknél?

Róma értelmetlenül nézett Kálaira.

— Nem érti? Megmagyarázom.

Ketten összejöttünk néhány percnyi ismeretség után és alacsonyrendű vágytól tüzelve, vágyjuk egymás testét. És mégis milyen más a mi találkozásunk, mint sok más száz hasonló esetben, ahol ketten összejönnek, az egyik hivatásos örömlány és a legjobb esetben egy órát töltenek együtt, azután szétmennek, mintha sohasem látták volna egymást, olyan ismeretlennek maradnak egymás számára. Ezzel szemben áll a mi esetünk, megpillantottuk egymást és szinte ösztönszerűleg megérez-tük, hogy a sorstól rendeltetve azért találkoztunk, hogy a legnagyobb gyönyörökben részesítsük egymást és tudjuk mind a ketten, hogy a felgyulladt láng nem fog kialudni az első pásztoróra után, hanem mindég új és új lángra fog lobbanni...

Kálai egészen belepirult mondókájába és az ucca lánya meghalódva leste a fiu szavait, érezte, hogy egy meleg érzés uralja a testét, melyet eddig nem ismert. Miért kezdett ki ezzel a kölyökkel?... És Lajos... mit fog holnap vele kezdeni? De amikor olyan szép, meleg, barna szemei vannak...

Kálai a beszéd hevében megfogta a kezét, azután felemelte az ajkát hoz és hosszasan megcsókolta. Az örömlány teste megremegett, a rimában feléledt a nő.

— Tibor! — susogták lágyan ajkai.

A fiu lágyan ölébe vonta. Ajkuk forró csókban találkozott. Értelmetlen, de boldog szavakat susogtak egymásnak, Róma egyre jobban belemelegedett a szerepébe. És forró kéjben remegett a teste, mikor Kálai ügyetlen, ideges keze felgombolta a ruháját. Félig leveleközve feküdt Kálai karjai között és minden igyekezetével azon volt, hogy annak lássék, aminek Kálai gondolta.

— Oh, Róma, milyen boldoggá teszel! — motyogta a fiu és forró fejét a lány lemezletlenített keblére szorította.

— Még sohasem háltam nővel és ma... te drága!

Csókzáporral borította arcát és testét.

Róma megmámorosodott a szavaktól, az ígérő ártatlanságtól... Ujból tizenhatévesnek érezte magát és Tibor folytatta:

— A természet, az ösztön üzött, hajtott, sem éjelem sem nappalom nem volt. Asszonyért forrt a vérem, szenvedtem. Végül is elhatároztam, hogy engedek vágyaimnak, jöj-jön,

aminek jönnie kell, még akkor is, ha az utolsónak kell első csókomat ajándékozzom. Lám ennyire jutottam, hitvány pénzzel akartam megfizetni a nagy, ismeretlen titkot. Annyira jutottam, hogy kivetkőztem minden jóérzésemből és a sorsra bízam magam.

— És akkor jöttél te... te drága és megmentettél.

Róma a mámor közepette megint kétségbeeséssel gondolt a holnapra. Le kell győznie minden szentimentalitást. Most már annyira hatalmába kerítette a férfit, hogy nem kell féltennie honoráriumát, még akkor sem, ha felfedné kilétét. Már szóra nyílt az ajka, amikor Kálai vonagló csókja a szájára tapadt.

— Szeretlek, imádlak, egyetlenem, Róma!

Karjaiba emelte és diadalmasan vitte, vitte a hálószobájába. Rómában elhalt a józan szó, asszony lett, nősténnyé magasztosult, aki részegen várja a beteljesülést.

Két kézzel hajította le magáról az utolsó ruhamaradványokat és boldogan, kéjesen zárult a fiu testére.

II.

— Ne kíséj el, Tibor, — mondotta Róma, mikor kezét bucsura nyújtotta — a közeiben lakom és nem szeretném, ha megtudná lakásom címét... szégyelem magam...

— Értelek, drágám, válaszolta Kálai, anélkül, hogy szégyenkezésének valódi okát sejtette volna.

— Még egyszer köszönöm, millió-szor köszönöm Róma az isteni ajándékot. Boldoggá tettél. Jó éjszakát!

Azután elváltak. Az ucca sötétjében még utána zugott Kálai figyelemztetése:

— Pontos legyél kedden, Róma! Róma félrehuzta száját. Nem fogsz többé látni fiatal barátom.

— És szomorúan, reménytelenül rótt a sötét uccákat, boldogtalanabb volt mint valaha, most sajgott csak foglalkozásának keresztye.

A lépcsőn vonszolta megtépázott testét és a vak sötétségben olyan érzése volt, hogy mögötte felharsannak Lajos nehéz, csoszogó léptei. Félelem borzongatta hátát, mert üres kezekkel tért haza.

Történelmi órán.

Tanár: Melyik csatában ölték meg Gusztáv svéd királyt?

Tanuló: Az utolsóban, amelyikben résztvett.

FLÖRTBABÁK

IRTA: SZEPESSY ISTVÁN. — EREDETI KÉZIRAT.

I.

Miklós vigan és gondtalanul haladt fel a harmadik emeletre. Diáksapkáját a fülére csapta és sétatálcájával nagyokat vert a rézkorlátra.

A második emeleten egy lány jött vele szemben. Gesztenyebarna, félrövidre nyírott, művészfrizurás, szépséges selymesfényű haja volt. Arcvonásai szelídek, szimpatikusak voltak. Alakja nyulánk, teste karcsu és hajlékony, mint az indiai bambusz.

Csinos, izléses ruha volt rajta, melyből a két keményen kiugró, formás mellék szabályos kis gömbök konturjait domborították ki, míg alul a rövid ruhából bájosan, sikkesen bujnak ki a formás lábak, föl, egészen a térdig, de most, amint szinte ugrálva jött le a lépcsőökön, az egész combok láthatóvá lettek, melyeket egy nagyon rövid csipkés kombiné fedett csak kissé, mert a harisnya-köők fölött jó darabon elővillant a leheletszerűen finom, halványrózsaszínű hus.

Miklós csak nézte a leányt és hirtelen, mintha a lépcsőfokra gyökerezett volna a lába, állt és nézte mozdulatlanul, mohó tekintettel. A leány is megállt, talán lebilincselte a fiu tekintete, talán megkapta a kacérkodás vagy a hódítás vágya, vagy azért is, mert a fiu pont szemben állt vele és várta, hogy az kerülje ki őt.

A leány mögött egy idősebb hölgy állt és az unta meg leghamarább ezt a céltalan vesztegetést.

— Menjünk Manya, menjünk — mondotta kissé szigorúan és ez a hang feketette Miklóst álmódoszásából. A lépcsőkorláthoz lapult és helyet engedett a lánynak. Az pedig szökdecseelve, vigan haladt lefelé, de az első emeletre érve visszanézett a fiura, aki még mindig ott állt a korlát mellett. Azután bekanyarodott az első emelet lépcsőjére és eltűnt a fiu szemei elől. Miklóst valami huzta, vonzotta utána.

Három lépcsőfokot ugorva át egyszerre, utána sietett és lépésről lépésre követte őket. Látta, amint végigsietnek a kapualjon és az utcára érve, beülnek a kapu előtt várakozó taksziba és az öreg hölgy megadja a sofförnek az utasítást:

— A színházhoz!

Erre aztán megindult a gép és a csinos teremelés eltűnt végképpen Miklós szeme elől.

A diák besietett a házmesterhez és tőle megtudta, hogy a kicsike az új háziurnak a leánya, Manya.

2.

Miklós szinte rohant ki az utcára.

A legközelebbi takszistandon beleugrott egy autóba, mialatt a sofförnek szinte remegve az izgatottságtól adta meg a címet:

— A színházhoz!

Mérsékelte sebességgel haladt az elegáns jármű az utakon, pedig a diák repülni szeretett volna. Száz gondolat cikázott át a fején és száz tervet eszelt ki arra, hogy miképpen férközzék a kis Manya közelébe.

Ezen az estén csak egy volt a színházban, akit nem érdekelt sem a nézőtér, sem a színpad. Miklós volt az, aki ott állt a zenekar korlátja mellett és fűrkésző szemmel kereste Manyát. Csaknem felkiáltott örömeiben, mikor az egyik páholy előterében megpillantotta a kislányt. Ez is észrevette őt.

Miklós rája nézett, mintha várna tőle valamit. Manyának nagyon beszédes szeme volt, mélytűzű nagy szemek, amelyeket a fiura szegzett s amelyből Miklós ezt olvasta ki:

— Be kár, hogy olyan messze állsz tőlem... Milyen jó lenne, ha most itt ülne melletttem, és rajtunk kívül senki más nem volna a páholyban... A színpadon a függöny felgördülne és a nézőtérben a lámpák elsőfénylenének... Te közel hajolnál hozzám és egy halk, de forró csókot lehelnél mámorítóan illatos nyakamra... És a kezéd simogatva, kutatva nyomulna a rövid ruha alá... Istenem, milyen jó is egy ilyen rövid ruha... És én engedném, hát miért ne engedném?... Elvégre csak jót akar és az egész csak játék... egy kis élvezetes játék...

Ezeket és ezekhez hasonlókat olvasott ki Miklós a leány szemeiből. De lehet, hogy a leány egészen mást akart kifejezni és Miklós félreértette, vagy a saját gondolatait vélte a lánynak is. Mindegy, a fiu látta, hogy a leány nézi és szemei csillognak feléje. Ez éppen elég.

3.

Tulajdonképpen Manya volt az, aki kezdte. Másnap délután, amint a diák belépett a liftbe, a leányt látta

maga előtt. Mosolygott és kacéran szólt a fiuhoz:

— Mondja, mit gondolt rólam tegnap a színházban, amikor farkaszemet néztem magával? Ugye azt, hogy meg akarok ismerkedni magával. Maga a legelső fiu, akit megismerlek. Nevem Manya. A papám a háziur. Mit gondol, hány éves vagyok?... Ugy van, kitalálta! Tizenhét! Igazán szerencse, hogy egy házban lakunk. Legalább gyakran találkozunk, és ugye, bejön most hozzám egy kicsit... Megmutatom magának könyveimet. Nagyon érdekes könyveim vannak. És szép, fehér leányszobám...

— De vajjon a mamája nem fogja ezt különösnek tartani? — kérdezte a fiu bátortalanul.

— Maga rossz fiu! Miért ne szabadna magát a szobámba behívni? Én nyíltan fogadom magát és magam fogom elmondani anyámnak, hogy maga meglátogatott. Nos, jön...

Bementek. A leány megmutatta a tankönyveit.

— Franciál tanulok. Segít majd a leckéknél, ugye?

Azután megmutatta a fényképeit. Volt közöttük strandfelvétel is, ahol feszes fűrdőtrikóban van levéve. Ezt odanyújtotta a fiunak:

— Adok belőle magának!

A fiu boldogan rejtette belső kabátzsebébe.

Azán egy cigarettadobozt huzott ki szekrényfiókjából és megkínálta vele:

— Tessék, gyújtson rá, és adjon nekem is tüzet...

Ajkai közé vett egy cigarettát és kacéran odatartotta a fiunak, hogy meggyújtsa.

— Tudja, az iskolában a football-csapatunk kapusa vagyok. Óh, mi még durvabban játszunk, mint a fiuk. Nézze csak, egy rugás helye itt van még a combomon.

És rámutatott combjára, amely rövid fekete diáklányszoknyája és a térde felett a selyemharisnya között elővillant.

Ebben a pillanatban kopogtak az ajtón.

— Szabad! — kiáltotta Manya, de közben biztosított egy pillanatot, amelyben megcsodáltatta vele a rugás nyomát.

Az anyja volt. Egyik házbérlő-könyvét felejtette leányánál, most azért jött. Miután megtalálta, ellávozott, diszkrétan és tisztes magatartással, mint egy kifogástalan hölgy, akiben nincs semmi a gyanakodó anyából.

Miklós önkéntelenül megkérdezte:
— Mánya... magánál szokás, hogy szülei kopogtassanak ajtaján, amikor bezárkózik egy fiúval?

— Ez több, mint szokás — felelt Mánya, — ez szabály.

— Nehogy a látogató ölében találják a lányukat, ugyebár? — tréfálkozott a diák

— Milyen romlott maga! Nem, anyám kopogtatása ajtómon egész mást jelent. Azt jelenti: ha kopogtatás nélkül lépnék be hozzád, azt a látszatot kelteném, hogy valamin rajta akarok kapni, amikor pedig nincs min rajtakapjalak. Érti most már? Engem nem lehet meggyanúsítani. Tisztességes vagyok!

— Mánya, mit ért maga azalatt, hogy tisztességes?

Komoly arccal felelte:

— Azt, amit nem szabad másnak odaadni, csak a férjnek!

— De hiszen a flörtölés megengeti a csókot... sőt többet is...

— Hogyne... a csókot... és többet is... De mindez nem érinti a tisztességet!... Milyen naiv maga...

— Ne menjünk sétálni? — kérde a diák

— Csak átöltözöm és mehetünk. Ennél a szónál, hogy „átöltözöm“, a fiu vissza akart vonulni.

— Maradhat — mondta Mánya, — nem zavar. Nézzen az órára, három perc múlva készen vagyok!

Miklós kivette a stopperóráját. A fiatal leány átment toalet szobájába, amelynek ajtaját nem csukta be. A fiu teljes kivilágításban láthatta, amint földrehullatja bluzát és szoknyáját.

— Nagyon fülledt a levegő, — szölt át Mánya, — nem veszek a ruha alá emmit, csak inget!

Ezzel elérte a szemérmertlenség rekordját.

Mánya a tükör elé állt és ajkát folyékony ruzsba mártott ecsettel festegette.

— Amikor még zsiros ruzst használtak a lányok, — mondotta — az nyomot hagyott a férfi arcán...

— Három perc! Készen vagyok! Tetszem magának?

A fiu elé állt. Kis lába megropogtatta vékony bokája alatt a cipő lakkját, kétségkívül, hogy Miklós tekintetét ráterelje két ideges lábszárára, amelynek vonalát a rendkívül átlátszó ruha alatt szinte csipőig lehetett követni. Keble szintelt szorongással pihegett. Minden csupa kihívás volt ennél a leánynál, egész az orrcimpáig, amely úgy remegett, mint a csapdába esett madár szárnya.

Öt perccel később bementek a liftet bokrai közé. A rendőrök, a városi morál élő jelképei, a park szegélyén őrködtek, de ötven lépéssel beljebb sötétség honolt, amely kedvezett minden kísérletnek.

Egy padra ültek. Oly sűrű sötétség vette őket körül, hogy nem láttak egymásból semmit.

Ekkor kibuji a hold és átvilágította a parkot.

A leány észrevette a fiu szomjas tekintetét és azt mondta:

— Igen!

Kibontotta bluzát, lassan, sietség nélkül. Ajkait a férfi ajkaihoz tapasztotta. A férfi a lány ajkáról szűrte a vérforraló kéjt. Ekkor mind a kettőt hatalmas kerítette az ellenállhatatlan vágy. A leány megremegett, megvonaglott, amint magán érezte a fiu kutató, simogató kezét. Kinyújtódzkodott. Karját Miklós nyakához kulcsolta s ajkát kínálta neki.

A fiut valami vad örület fogta el. A lány teste sima volt, nedves és forró, mint egy melegvérű asszonyé. Átkarolta a lány derekát. És a lány hozzátapadt, megremegett és felihegett...

Utcán.

A rendőr megállít egy hölgyet, akinek kutyáján nincs szájkosár.

— Kisasszony, ne lepődjék meg, meg kell mondanom, hol lakik.

— Hogy lepődnek meg? Minden ur azt kérde tőlem az első pillanatban.

Sétakocsizás előtt.

Egy ur és egy hölgy fiakért beszélnek.

— Mondja, fiakeros, garantálja azt maga, hogy a toalettem nem gyűrődik össze ebben a szűk kocsiiban?

— Tessék kérem talán megkérdezni inkább... a nagyságos urat.

Esős időben.

Két leány beszélget:

— Hallod-e Mancsi, mostanában olyan sok eső esett, hogy a lábujjaim között valóságos uszódhártyákat neveltem.

— Ugyan, Icuca, — affektál a Mancsi, — talán abban bízol, hogy azokat a hárttyákat is olyan sokra tartják a férfiak?

Szerkesztői üzenetek

Névtelen levelekre nem válaszolunk. — Kéziratokat nem adunk vissza — Levelet csak válaszbélyeg ellenében írunk.

K. L. (Székelyudvarhely). Ilyen nevű színészt nem ismertünk, pedig mi minden színészt szoktunk ismerni, akit csak annak neveznek.

É. Z. (Bucarest). Nem jó. Még ha szépen volna leírva, akkor sem lenne jó.

A. S. (Marosvásárhely). Madarat tolláról... stb.

B. K. (Lugos). A kért fényképeket megkaphatja. Kérjük csak megírni, milyent akar.

A. S. (Nagyvárad). Nem tudjuk, Kiadóhivatalunk nem magánnyomozó intézet.

T. É. (Arad). Ily szerelmi dolgokban csak akkor adunk e helyen választ, ha a kérdés általános érdekű. Az Ön esete magántügy, amivel a sajtó nem foglalkozhatik.

I. P. (Kolozsvár). Önnek igaza van.

M. I. (Nagyszeben). A kért ma is munkatársunk. Címét jelenleg nem tudjuk, de a levél nálunk megtalálható.

Olga (M.-M.-Sziget). Sok benne a helyesírási hiba. Ha a kis dolog máskülönben jó, egyszer talán kijavítjuk és leközzöljük.

B. I. (Gyergyószentmiklós). Nem tudjuk és Önnek sem ajánljuk, hogy ilyen dolgokon törje a fejét.

T. Ö. (Petrozsény). Talán jó lenne, de nem tudjuk kibetűzni.

A. D. (Gyulafehérvár). Bármely könyvkereskedésben megkapja. Ha nem volna meg, szíveskedjen nekünk írni.

D. A. (Szatmár). Ha levélben akar választ, mellékeljen válaszbélyegét.

J. K. (Csíkszereda). Kívülről érkező regényeket nem igen szoktunk közölni, mert ezek átdolgozása ép annyi időbe kerül, mintha újat írnánk. Ha azonban nagyon jónak gondolja, küldje be. E helyen választ kap.

Z. É. (Lupény). Még az nem volna baj, hogy rosszul van megírva. Legfőbb hibája az, hogy egyáltalán sehogy sincs megírva.

P. L. (Szóvata). Fotómunkatársunkat e hónapban biztosan ott találja. Egész biztosan megismeri.

J. J. (Torda). Nem vált be.

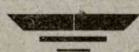
K. L. (Segesvár). Nem merjük biztatni. Sokat olvasson és tanuljon.

Felhívás a könyvgyűjtőkhöz!

Október hó első felében új bibliofil könyv jelenik meg, mely tartalmánál és impozáns kiállításánál fogva messze **felülemelkedik minden eddigi és irányú könyveinknél!** Az új könyv címe:

Egy szinésznő emlékiratai

Írta: Bianchini Stella

A könyvből száz darab amatőr-példány készül. A könyv tehát uccai és könyvárusi forgalomba nem kerül, ezt a könyvet kizárólag és csakis előzetes megrendelésre lehet megszerezni. Nem kolportázs könyv, csak műbarátok és könyvgyűjtők részére készül. — A könyvben teljesen a szöveghez hasonló 10 darab eredeti és művészi kivitelű illusztráció lesz mellékelve.

A könyvből kötött és fűzött példányok készülnek.

A könyv ára kemény diszkötésben, moaré selyem betéttel 800 lei, 160 ckor., a külföld más helyén 900 lei értékű valuta. — Ugyanez fűzve, háromszinű és stilszerű fedőlappal ára 500 lei, 110 ckor., a külföld más helyén 600 lei értékű valuta. — A könyv 10 darab illusztrációja külön megrendelve a könyv nélkül 300 lei.

Ebből a könyvből külön ismertetések készülnek, részletes leirással, amit megfelelő portó csatolása mellett díjmentesen mindenkinek megküldünk. — Könyvgyűjtők és műbarátok, akik ily könyveket előszeretettel gyűjtenek, közölik címüket, hogy az ismertetést elküldhessük. — Akik régebben ily könyveket rendeltek tőlünk, azok címüket ne közölik, mert ezek címeit nyilvántartjuk és az ismertetést a könyv megjelenése előtt elküldjük.

„Tries“ cípők

elsőrendűek és tartósak
Tries, Timișoara, IV. Begajobbsor 19.

Alkalmi ajándékokat

legolcsóbban beszerezhet

Ioan Dumoni

órák és ékszerésznél
Timișoara IV. Str. Iancu Vacarescu 25
(Bemgasse)

Gutjahr György

Timișoara, II.
Bárány utca 18
Telefon 10-68.

Ruha és szőrmefestés, kémiai
vegytisztító intézet, különlegesség
ágytoll tisztításban (régii toll felfris-
sítése).

Fratii Győrffy Testvérek

Műbutorasztalosok

Timișoara II. Rákási ut 4. sz.
Kész butorok: háló, ebédlő, leány
és uri szobák, valamint irodabe-
rendezések készítése szolid árak
mellett.

Szlovenszkói olvasóink!

Pompás képek!

Nagyszerű pillanatsfelvételek!

Egy sorozat, 10 darab 70 kor.

Pénz a Leszámitoló és Köz-
gazdasági bankba, Kosice
fizetendő be, postán.

Temesváron és Szoválafürdőn

keresünk

szép testű, nem túl kövér

nőket

modellnek, akiket akt, vagy fél-
aktba levehetünk. Arc nem
látzik. Diszkrécio.

Amatőr vagy hivatalos fényké-
pészeknek ily munkáit díjazzuk.

Vizumokat és más meg- bizásokat

Bukarestbe 36 óra alatt elintéz

PINKERTONBOY

Timișoara — Telefon 75

OLASZ- ORSZÁGI

olvasóink figyelmét felhív-
juk, hogy lapunk bármelyik

régebbi számát

a kiadóhivatal 1 lira 50 cent

kedvezményes

áron portómentesen szállit-
ja. Ugyancsak megrendelhe-
tő a kiadóhivatalban lapunk

1926 és 1927 évi

teljesévfolyama

a fenti kedvezményes áron, kö-
tetenként 78 líráért. A két kötet

egyszerre megrendelve 140 líra.

.....

Majthényi Károly

vízvezeték, villany és csatornázás
szerelő

Telefon 11-29

Timișoara, III. Doja u. 6

Telefon 11-29

Elvállal vízvezeték, csatornázás és vilanszerelés, házteléfono és gázkályha
javítást, berendezést és mindenféle lakatos munkát szolid áron.

VAPOFOR

Elektromos ultraviolett- és
arcgőzöltető apparátussal
való kezeltetés bérletben
csak 25 lei.

Tizséri fejmosás Prof. Dr. Lassar-féle antiszeptikus kátrányszappannal, manikűr, ondolálás és modern hajvágásért fizet Ön 250 lei.

Arcbőrét hetenként elektr. ultraviolett-sugarakkal, arcgőzöltetéssel és massageval szépítse. Hajhullását gátolja meg a Prof. Dr. Lassar-féle antiszeptikus folyékony kátrányszappannal és Brennesselwasserral való hetenkénti kezeléssel NICOLINNÁL, Timișoara, I. Str. Avram Jancu 4.

Kérjen önkezelési utasítást szépségápolásról, hajápolásról és modern testápolásról.

25.— lei beküldése ellenében francó bérmentve küldi: **Nicolin R.** Timișoara, Belváros, I. Str. Avr. Iancu 4.

Elektromos ultraviolett-sugarakkal és gőzöltetéssel, valamint massageval kezelt arc.

Kezelés
előtt

Kezelés
után